

Φωτεινή Σάμος

Μεγάλα τῆς πίστεως
τά κατορθώματα
στήν ἱστορία τῆς ζωῆς μου

«Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ»

(Ψαλ. 67,36)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΚΥΡΕΛΗ»

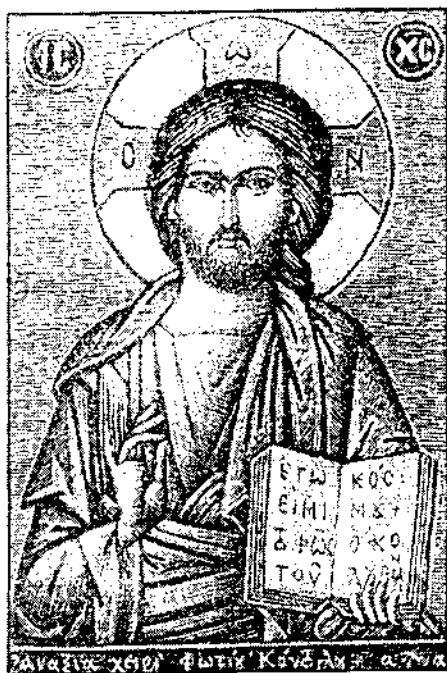
Φωτεινή Σάμος

Μεγάλα τῆς πίστεως
τά κατορθώματα,
στήν ἀληθινή
ἱστορία τῆς ζωῆς μου

«Οἱ γιατροί μου ἔλεγον, ὅτι θά μείνω τυφλή, ὁ Θεός μου ἔδωσε τό φῶς. Οἱ γιατροί μου ἔλεγον, ὅτι δέ θά περπατήσω, καί ὁμως περπάτησα. Οἱ γιατροί μου εἶχαν δώσει τρεῖς μέρες ζωή καί ἔχουν περάσει πενήντα χρόνια κι ἐγώ ζῶ. Οἱ γιατροί μου ἔλεγον, ὅτι δέ θά κάνω παιδιά, καί ἐγώ कामαρώνω ἐγγόνια».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
566 26 Σπαρτάκου 6, Συκιές
Τηλ.: 2310212659. Φάξ: 2310207340
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2017

*«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες
καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς»
(Ματθ. 11, 28).*

ISBN: 978-960-9486-60-6

© 2017, Φωτεινή Σάμος

Ἐπιτρέπεται ἡ δημοσίευση ἐπὶ μέρους ἀποσπασμάτων, ὅπως ἀκριβῶς ἔχουν, μὲ ἀναφορὰ στό βιβλίον καὶ γιὰ δωρεάν διακίνηση πρὸς παρηγορία δοκιμαζομένων συνανθρώπων μας.

Τό βιβλίον αὐτό δίδεται δωρεάν.

Σημείωμα ἐκδότου

Ἄρχές τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 2016 λάβαμε ἀπό τὴν κυρία Φωτεινὴ Σάμος ἀπὸ τὸ Σύδνεϋ τῆς Αὐστραλίας τὸ ἀξιοθαύμαστο περιεχόμενο, πού ἀκολουθεῖ, μέ τὴν ὀνομασία «**Ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τῆς ζωῆς μου**».

Τηλεφωνικῶς μᾶς ζητήθηκε νὰ μεριμνήσουμε γιὰ τὴν ἔκδοση του πρὸς δόξαν Κυρίου, τιμὴ Ἁγίων Του καὶ παρηγορία δοκιμαζομένων, μέ ποικίλες θλίψεις, συνανθρώπων μας.

Εὐχῆς ἔργο, ὅμως, θὰ ἦταν, νὰ φιλοτιμηθοῦμε μερικὲς φιλόθεες καὶ φιλόανθρωπες ψυχές καὶ νὰ συμβάλλουμε ἀπὸ κοινοῦ, ὥστε προσεχῶς, μέ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ κυκλοφορήσῃ καὶ πάλι σὲ πολλὲς χιλιάδες γιὰ νὰ μοιρασθῇ ἰδιαίτερα σὲ νοσοκομεῖα, ὅπου ὁ πόνος εἶναι μεγάλος. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἐλεημοσύνη θὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεό καὶ θὰ δώσῃ ἐλπίδα σὲ δοκιμαζόμενους συνανθρώπους μας.

Ἔχει ὁ Θεός.

Ἡ Παναγία τοῦ Πάθους

*Ἔργον Μητροφάνου τοῦ Χίου (1769)
τῆς Ἱεραῆς Μονῆς Καρακάλλου Ἁγίου Ὁρους.*

Ἡ ἀληθινὴ Ἱστορία τῆς Ζωῆς μου

Ὁ Χριστὸς μᾶς λέει: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ἡμᾶς». Δὲ λέει ἐλάτε ἐσεῖς οἱ ὑγιεῖς καὶ χαρούμενοι. Δὲν ἔτρεχε ὁ Χριστὸς στὰ γλέντια καὶ στὶς χαρὲς. Ἐτρεχε στοὺς ἀρρώστους, στοὺς φτωχοὺς καὶ στοὺς πονεμένους, ὥστε νὰ τοὺς γιατρέψει, νὰ τοὺς ἀνακουφίσει καὶ νὰ τοὺς δώσει ἐλπίδα καὶ χαρὰ.

Τὸ μόνο πού θέλει ὁ Χριστὸς μας εἶναι νὰ ἔχουμε πίστη καὶ ἀγάπη, καὶ, ὅταν ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τίς δοκιμασίες, τὸ κάνει πάντα γιὰ τὸ καλὸ μας. Ὅταν, ὅμως, θαυματουργικῶς ξαναβρίσκουμε τὴν ὑγεία μας, μετὰ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη, εἶναι ἀπερίγραπτὴ ἡ χαρὰ! Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ χαρὰ μας πού ὅλα λάμπουν, ὅπως λάμπει ὁ ἥλιος μετὰ τὴ βροχὴ.

Μετὰ ἀπὸ τὸν πόνο, ἡ χαρὰ. Μετὰ ἀπὸ τὴν καταιγίδα, ἡ λιακάδα. Ἐτσι κι ἐγὼ, ἐπάνω στό κρεβάτι τοῦ πόνου, βρῆκα τὴ χαρὰ, τὴν ἀληθινὴ χαρὰ, πού ἔχει ἀπλωμένες τίς ρίζες μέσα στό χωράφι τοῦ πόνου, τὴ χαρὰ πού πηγάζει ἀπὸ τὸν Χριστό μας. Πάντα ὁ Θεός, ὅταν ἐπιτρέπει μία δοκιμασία, μᾶς δίνει καὶ τὴν κατάλληλη ὑπομονή. Δὲ μᾶς ἀφήνει ποτέ μόνους μας. Εἶναι δίπλα

μας και μᾶς βοηθάει μέ χίλιους τρόπους, ὄρα-
τούς και ἀόρατους. Αὐτά πού γράφω εἶναι ἀπό
προσωπική μου πείρα, διότι και ἐγώ δοκιμάστη-
κα στή ζωή μου και εὐεργετήθηκα πολλές φορές
ἀπό τόν Θεό.

Ὀνομάζομαι Φωτεινή Σάμος. Τό πατρικό
μου εἶναι Σαλάτα.

Κατάγομαι ἀπό ἓνα πανέμορφο χωριό, τό
Σούλι τῆς Κορινθίας, και ἀπό πολύτεκνη χρι-
στιανική οἰκογένεια. Εἶμαι τό ἔνατο παιδί τῆς
οἰκογένειάς μου, τό «στερνοπούλι», ὅπως λένε

στό χωριό μου. Ἦμουν ἓνα ὑ-
γιέστατο παιδί και χαιρόμουνα
τά παιχνίδια μέ τίς φίλες μου,
ἰδιαιτέρως μέ τήν ἀγαπημένη
μου φίλη, τήν Κυριακή Μπού-
μη. Ἦμασταν ἀχώριστες. Σέ ὅ-
λες τίς τάξεις τοῦ δημοτικοῦ
σχολείου καθόμασταν στό ἴδιο
θρανίο. Στό διάλειμμα παίζαμε
μαζί πάντοτε, ἀλλά φυσικά και
μέ ὅλα τά ἄλλα παιδιά. Δέν

χόρταινα χορό και μᾶνιο στή θάλασσα, λές και
τό ἤξερα ὅτι αὐτά πού τόσο πολύ ἀγαποῦσα, θά
τά στερούομαι ἀργότερα.

Τελείωσα τό δημοτικό σχολεῖο τό 1962 στό
χωριό μου τό Σούλι και μετά ὁ πατέρας μου μέ ἔ-
βαλε ἐσωτερική σέ οἰκοκυριακή σχολή στό Κλι-
μέντη τῆς Κορινθίας. Εἶμαστε περίπου σαράντα
κοπέλες στήν οἰκοκυριακή σχολή. Οἱ δασκάλες
τῆς σχολῆς μᾶς δίδασκαν κέντημα, ράψιμο, μα-

γειρική, ζαχαροπλαστική και διάφορα άλλα. Μου άρέσει πάρα πολύ ή κουζίνα. Δέ βγαίνω εύκολα από εκεί! Μου άρέσει νά φτιάχνω γλυκά και νόστιμα φαγητά. Αυτό είναι τό χόμπι μου.

Έμεινα στή σχολή ένα χρόνο περίπου. Άποφοίτησα και μου πρότειναν άργότερα νά συνεχιστώ μέ τή δασκάλα οικοκυρικῶν, διδάσκοντας οικοκυρικά μαζί. Δέν πρόλαβα όμως γιατί άλλα σχέδια είχε γιά μένα ό Θεός.

Έδω άρχίζει ή οδύσσειά μου, πού, άν και έχουν περάσει πενήντα ολόκληρα χρόνια, όλα έχουν χαραχθεί βαθειά στή μνήμη μου, και είναι σαν νά έγιναν όλα αυτά πού θά διηγηθώ μόλις χθές.

Ήταν τό 1965.

Ήμουν δεκαπέντε χρονῶν, δεσποινιδούλα πιά. Ένα απόγευμα, ή γιαγιά μου μέ έστειλε στό περιβόλι, πού ήταν πολύ κοντά στό χωριό, νά μαζέψω ντομάτες και διάφορα άλλα είδη μαναβικῆς γιά νά μαγειρέψει. Τόν καιρό εκείνο, στό χωριό δέν υπήρχαν μανάβια. Όλα τά

άντλούσαμε από τόν κήπο μας. Έφυγα πρόθυμη

νά πάω στό περιβόλι αλλά, καθώς γύριζα, ένοιωθα ότι έχανα τό φώς μου. «Γιαγιά», τής λέω, «δέ βλέπω». Οί γονεΐς μου έλειπαν από τό σπίτι. Δούλευαν στά κτήματα.

Ή γιαγιά μου έβρασε χαμομήλι και μου έβαζε κομπρέσες στά μάτια, τά γνωστά γιατροσόφια. Μάταια όμως. Δυστυχώς, ή κατάσταση χειροτέρευε. Από τό άριστερό μάτι δέν έβλεπα τίποτα και τό δεξιό έσβηνε σιγά-σιγά. Ο πατέρας μου μέ πήγε στους καλύτερους γιατρούς. Ή γνωμάτευση ήταν ότι θά μείνω τυφλή.

Ήμουν δεκαπέντε χρονών κοριτσάκι. Ήταν μεγάλη ή πίκρα και άκόμα μεγαλύτερο τό σκοτάδι. Όταν είσαι τυφλή είναι τό σκοτάδι τόσο πυκνό, άφόρητο. Δέν είναι όπως τό σκοτάδι τής νύχτας. Τή νύχτα, τουλάχιστον, μπορείς νά δεις τά άστέρια και τό φεγγάρι, κάποιο φώς, τέλος πάντων, πού νά διώχνει έστω και λίγο τό σκοτάδι. Ήταν ή πρώτη μεγάλη απογοήτευση τής ζωής μου. Άρχισα τότε νά σκέπτομαι ότι μέχρι εκείνη τή στιγμή όταν ήθελα κάτι, μέ παρακάλια και μέ κλάματα, μου τό άγόραζαν οί γονεΐς μου.

Τώρα όμως, όσο και νά τούς παρακαλούσα, δέν μπορούσαν νά κάνουν τίποτε για νά μου δώσουν τό φώς μου. Οί γονεΐς μου προσπαθοΰσαν νά τό κρατοΰν μυστικό στό χωριό. Ή άσθένεια όμως δέν κρύβεται. Ο πατέρας μου δέν τό έβαζε κάτω. Μέ πήγαινε ξανά και ξανά στους γιατρούς, πάντοτε μέ τήν έλπίδα ότι θά μέ βοηθήσουν. Ήταν μάταιος ό κόπος του όμως. Οί γιατροί του έλεγαν πώς πρέπει νά τό πάρουμε από-

φαση ότι θά μείνω τυφλή. Θυμᾶμαι τή δύστυχη μανούλα μου πού περίμενε στήν πόρτα νά μάθει τί εἶπαν οἱ γιατροί!

Δέ θυμᾶμαι ἀκριβῶς πόσους μῆνες ἔζησα αὐτό τό μαρτύριο, γιατί ἔχουνε περάσει πενήντα χρόνια ἀπό τότε. Αὐτό πού θυμᾶμαι πολύ καλά καί πού δέ θά ξεχάσω ποτέ εἶναι ὅτι μία μέρα, γυρίζοντας ἀπό τό γιατρό στό χωριό, ὁ πατέρας μου σκέπτονταν τί θά ἔλεγε στή μητέρα μου. Τά νέα δέν ἦταν εὐχάριστα. Ὁ γιατρός εἶχε δηλώσει κατηγορηματικά: «εἶναι τελευταία φορά πού ἔρχεστε. Δέν ὑπάρχει καμία ἐλπίδα».

Καθώς πηγαίναμε ὁμως στό σπίτι, ὁ πατέρας μου πῆρε μία ἀπότομη στροφή, προτείνοντάς μου:

—Νά μὴν πᾶμε σπίτι. Πᾶμε στό σπίτι τοῦ πατῆρ Δημήτρη.

Πήγαμε κατευθείαν ἐκεῖ.

—Πάτερ, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου μέ πόνο, σέ παρακαλῶ, διάβασε μία εὐχή στή Φωτεινή, γιατί δέ βλέπει.

Ἀπόρησε ὁ παπάς. Δέν τό πίστευε, γιατί μέ ἤξερε ἀπό μικρό παιδί καί οἱ γονεῖς μου μέχρι τότε εἶχαν κρατήσει μυστικό τήν ἀσθένειά μου. Φόρεσε τό πετραχήλι του καί γονατίσαμε προστά στό εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ του. Κάναμε προσευχή ὅλοι μαζί. Μοῦ διάβασε μία εὐχή καί μοῦ εἶπε: «Περαστικά, παιδί μου, καί ὁ Θεός μαζί σου!». Ἀφοῦ εὐχαριστήσαμε τόν παπά, φύγαμε γιά τό σπίτι. Φυσικά, στό δρόμο ὁ πατέρας μου μέ κρατοῦσε ἀπό τό χέρι, γιατί δέν ἔβλεπα. Τήν ὥρα αὐτή, περνοῦσε ὁ ταχυδρόμος τοῦ χω-

ριου, ο Γιώργος Ζαφειρόπουλος. Δέν ἤξερε ὅτι ἐγὼ δέν ἔβλεπα κι ἔτσι μοῦ εἶπε: «Φωτεινή, ἔχεις γράμμα», καί μοῦ τό ἔβαλε στό χέρι.

Ὅταν φτάσαμε στό σπίτι, ὁ πατέρας μου καθώς ἔλεγε στή μητέρα μου τί τοῦ εἶχε πει ὁ γιατρός, ἐγὼ ἀνοιξα τό γράμμα καί ἀρχισα μηχανικά νά τό διαβάζω. Ξαφνικά, ἀρχισα νά φωνάζω, «Πατέρα, μητέρα, βλέπω!», καί πηδοῦσα καί χόρευα ἀπό τή χαρά μου.

—Τί λές, παιδάκι μου, λέει ὁ πατέρας μου, μήν παίζεις μέ τόν πόνο μας. Ἀφοῦ πρίν λίγες ὥρες ἤμασταν στό γιατρό καί μᾶς εἶπε πώς θά μείνεις τυφλή.

—Πατερούλη μου, βλέπω, βλέπω!, τοῦ ἀνταποκρίθηκα.

Περὶτό νά σᾶς πῶ τί πανηγύρι ἔγινε αὐτήν τήν ἡμέρα στό σπίτι μας. Αὐτό εἶναι τό πρῶτο θαῦμα πού ἔκανε σέ ἐμένα ὁ Θεός. Γι' αὐτό γράφω στήν ἀρχή ὅτι μετά ἀπό τόν πόνο ἔρχεται ἡ χαρά, καί εἶναι ἀπίστευτα μεγάλη αὐτή ἡ χαρά, διότι εἶναι οὐράνια.

Ἡ ἱστορία μου συνεχίζεται.

Ὅπως ἀνέφερα πιό πάνω, μετά ἀπό τήν προσευχή καί τήν εὐχή πού μοῦ διάβασε ὁ πατήρ Δημήτριος, ξαναβρῆκα τό φῶς μου. Λυποῦμαι πολύ ὅταν βλέπω ὅτι οἱ ἄνθρωποι δέ γνωρίζουν τή μεγάλη δύναμη πού ἔχει ἡ κάθε εὐχή κάτω ἀπό τό πετραχήλι τοῦ ἱερέα.

Ὅταν θαυματοργικῶς ξαναβρῆκα τό φῶς μου, πῆγα πάλι στους γιατρούς. Αὐτή τή φορά ὁμως δέν πῆγα γιά νά μέ ἐξετάσουνε, ἀλλά γιά

νά διαβεβαιώσουν τό θαῦμα. Οἱ γιατροί δέν τό πίστευαν. Τό μόνο πού μοῦ εἶπαν ἦταν ὅτι ἤμουν πολύ τυχερή. Ὁ Θεός μέ βοήθησε.

Αὐτά πού περιέγραψα εἶναι τό πρῶτο θαῦμα. Ἦτανε μόνο ἡ ἀρχή τοῦ Γολγοθᾶ μου. Δέν πρόλαβα καλά-καλά νά χαρῶ καί νά πῶ δόξα τῷ Θεῷ καί ἄρχισα πάλι νά λέω «Παναγιά μου, βοήθα». Ἀπότομα ἄρχισα νά νοιώθω ἀδυναμία στά πόδια μου καί νά κουράζομαι εὐκόλα. Ἐγώ, πού σκαρφάωνα ὅλες τίς βουνοπλαγιές τοῦ χωριοῦ μου καί πῆγαινα στό διπλανό χωριό, ὅπου ἔμενε ἡ παντρεμένη ἀδελφή μου, μέ τά πόδια, ξαφνικά, ἄρχισαν νά μέ κουράζουν οἱ σκάλες. Θυμᾶμαι μέ κάποιο πόνο ὅτι, κοριτσάκι ἀκόμη, δεκαέξι χρονῶν, εἶχα ἀγοράσει τά πρῶτα μου τακούνια. Δεσποινιδούλα πιά. Δέν πρόλαβα ὅμως νά τά χαρῶ, γιατί μέρα μέ τήν ἡμέρα χειροτέρευα. Ἔβλεπα τίς φίλες μου μέ τά τακουνάκια καί ζήλευα. Οἱ χωριανοί μέ ἔβλεπαν καί μέ ρωτοῦσαν γιατί κουτσαίνω. Κι ἐγώ δέν ἤξερα τί νά τοῦς ἀπαντήσω. Δέν μποροῦσα νά καταλάβω τί μοῦ συμβαίνει.

Πῆγα στό γιατρό τοῦ χωριοῦ μου, ὁ ὁποῖος ἦταν θεῖος μου καί ἐξάδελφος τοῦ πατέρα μου. Ἦθελα νά μέ ἐξετάσει καί νά μοῦ δώσει τό χαρτί τοῦ ΟΓΑ ὥστε νά μπορέσω νά εἰσαχθῶ στό νοσοκομεῖο στήν Ἀθήνα γιά νά κάνω ἐξετάσεις. Εἶχανε ὅμως παρεξηγηθεῖ μέ τόν πατέρα μου καί βρῆκε τότε τήν εὐκαιρία ὁ θεῖος μου νά τόν ἐκδικηθεῖ. Γι' αὐτόν τό λόγο, δυστυχῶς, δέ μοῦ τό ἔδινε.

Δέ μέ ἔφτανε ὁ πόνος μου μόνο εἶχα καί τό θεῖο μου τό γιατρό νά μέ ταλαιπωρεῖ. Πήγαινα κάθε μέρα μέ πολύ κόπο ἀπό τή μία μεριά τοῦ χωριοῦ στήν ἄλλη, γιατί ἦτανε πολύ μακριά τά σπίτια μας. Πήγαινα καί τόν παρακαλοῦσα. Τελικά, μετά ἀπό τά πολλά παρακάλια, μοῦ λέει: «Θά σοῦ δώσω τό χαρτί νά πᾶς στό νοσοκομεῖο στήν Κόρινθο σ' ἄλλο παθολόγο γιατρό καί ὄχι στήν Ἀθήνα».

Στό διάστημα αὐτό ὅμως ἐγώ, δυστυχῶς, χειροτέρευα. Πήγα στήν Κόρινθο. Ὁ θεῖος μου ὅμως, εἶχε ἐπικοινωνήσει μέ τό συνάδελφό του, ἐνημερώνοντάς τον γιά τήν περίπτωσή μου. Μόλις μέ εἶδε ὁ γιατρός, τό πρῶτο πού μέ ρώτησε ἦτανε τί συγγένεια εἶχα μέ τό γιατρό τόν Κόλια. Μόλις τοῦ εἶπα ὅτι εἶναι θεῖος μου, μέ ἄφησε τελευταῖα.

Ὅταν ἐπιτέλους ἦλθε ἡ σειρά μου, μέ πλησίασε καί μοῦ εἶπε: «Τώρα πέρασε ἡ ὥρα. Δέν μπορῶ νά σ' ἐξετάσω. Πρέπει νά πάω νά φάω. Θά σέ ἐξετάσω τό ἀπόγευμα». Βούρκωσαν τά μάτια μου. Δέν εἶπα τίποτα. Περίμενα νά γυρίσει. Ὅταν ἐπέστρεψε, ἦλθε κοντά μου χωρίς νά μέ ἐξετάσει ἢ νά μέ ἐρωτήσῃ ἀπό τί ὑποφέρω, καί μοῦ ἔδωσε τελικά τό χαρτί γιά τό ΟΓΑ. Τόν εὐχαρίστησα καί ἔφυγα γιά νά ἀνέβω τόν Γολγοθᾶ μου, πού μέ περίμενε παρακάτω.

Ὁ θεῖος μου, ὁ γιατρός, ἔχει πλέον πεθάνει. Προσεύχομαι ὁ Θεός νά τόν ἀναπαύει καί σκέπτομαι μέ μεγάλη λύπη ὅτι θά πρέπει νά ἦταν πολύ δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Ἡ ἐμπειρία αὐ-

τή μέ τό θεῖο μου καί τόν συνάδελφό του ὅμως μέ βοήθησαν νά καλλιιεργήσω τήν ὑπομονή, μιά ἀρετή πού θά μοῦ ἦταν ἀπαραίτητη στό ἄμεσο μέλλον. Ἡ Οἰκονομία καί ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, μέ τρόπο ἀσύλληπτο, μετατρέπουν, μερικές φορές, τό κακό πού μᾶς κάνει ὁ ἄλλος, σέ ἀρετή γιά μᾶς. Ἄρκεῖ νά ἔχουμε ἐμεῖς τήν πνευματική εὐαισθησία νά διακρίνουμε τή θεία αὐτή ἐνέργεια.

Ἄφοῦ πῆρα τό χαρτί τοῦ ΟΓΑ, πῆγα στό Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο στήν Ἀθήνα. Μετά ἀπό λίγες ἐβδομάδες, μέ ἔστειλαν στό ὀρθοπαιδικό τμήμα τοῦ Αἰγινήτειου Νοσοκομείου. Τό νοιώθω ὑποχρέωσή μου νά πῶ πώς οἱ γιατροί στήν Ἀθήνα ἔκαναν ὅ,τι ἀνθρωπίνως δυνατόν νά μέ βοηθήσουν.

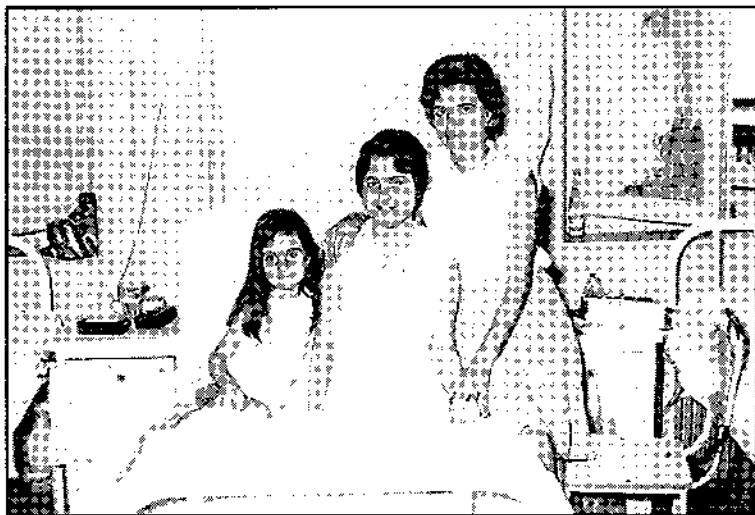
Ἐχω εἰσαχθεῖ στά ἐξῆς νοσοκομεῖα: Ἱπποκράτειο, Αἰγινήτειο, Ἀρεταίηον, Κατάψ Ἀλεξάνδρας καί ΚΑΤ. Ἀπό δεκαπέντε μέχρι δεκαοκτώ χρονῶν πῆγαινα ἀπό τό ἕνα νοσοκομεῖο στό ἄλλο. Τελευταία, κατέληξα στό Αἰγινήτειο. Εἶχα εἰσαχθεῖ στό νοσοκομεῖο αὐτό ὅταν ἦμουν δεκαεπτά χρονῶν. Θυμᾶμαι ὅτι, παρά τίς πολλές προσπάθειες τῶν γιατρῶν καί τίς ἐπώδυνες ἐξετάσεις καί θεραπείες ἢ κατάστασή μου, δυστυχῶς, χειροτέρευε. Ὅπως δήλωσα προηγουμένως, νοιώθω πολύ μεγάλη ὑποχρέωση ἀπέναντι στούς γιατρούς τοῦ Αἰγινήτειου, γιατί κατέβαλαν ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιά νά μέ βοηθήσουν.

Οἱ ἄλλοι ἀσθενεῖς πλήρωναν τόν καθηγητή, τόν κύριο Σκαρπαλέζο. Ἐγώ δέν εἶχα τά λεφτά

νά πληρώνω και όμως δεν ξεχνῶ ότι ο κύριος καθηγητής, μαζί με τους συναδέλφους του, ἐρχόντουσαν και μέ ἐξέταζαν δωρεάν. Τούς εἶχε κάνει ἐντύπωση ἡ ἀσθένειά μου και ἤθελαν ὀπωσδήποτε νά μέ βοηθήσουν.

“Ἐνα ὁλόκληρο χρόνο ἔμεινα στό νοσοκομεῖο τήν τελευταία φορά. Μπήκα ὅταν ἤμουν δεκαεπτά χρονῶν.

Τήν ἀσθένειά μου τήν ἔλεγαν «πολυνευρίτιδα», δηλαδή, ὅλοι οἱ μύες τοῦ σώματος καταστρεμμένοι, πόδια και χέρια παράλυτα. Τό μόνο πού κουνούσα λίγο, και αὐτό μέ δυσκολία, ἦταν τό κεφάλι μου. Θυμᾶμαι ὅτι ἦταν ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίῶν μου.

Ἐδῶ εἶμαι στό νοσοκομεῖο παράλυτη και ἡ ἀδελφή μου μέ τήν ἀνηψιά μου καθημερινῶς ἐρχόντουσαν και μέ φρόντιζαν.

Ἦμουν δεκαοκτώ χρονῶν καί ἀκόμη μέσα στό νοσοκομεῖο. Ἦλθε ὁ πατέρας μου ἐκεῖνη τήν ἡμέρα καί μέ βρῆκε τελείως παράλυτη. Δέ μιλοῦσε καθόλου. Μέ κοιτοῦσε μόνο καί ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα, σάν μικρό παιδί. Πόσο στενοχωρήθηκα πού ἔδωσα τόση πίκρα στόν πατέρα μου. Οἱ γιατροί ἐκεῖνη τήν ἀξέχαστη ἡμέρα τοῦ εἶχαν πεῖ ὅτι, δυστυχῶς, δέν μποροῦσαν νά κάνουν τίποτε ἄλλο νά μέ βοηθήσουν. Ἡ παραλυσία μου εἶχε φθάσει μέχρι τό κεφάλι. Γι' αὐτό καί εἶπαν στόν πατέρα μου νά μέ πάρει στό σπίτι μας. Ὑπολόγιζαν ὅτι λίγο καιρό εἶχα ζωή.

Δέ φταῖνε οἱ γιατροί πού δέν μπόρεσαν νά μέ κάνουν καλά. Ἐκαναν ὅ,τι τό ἀνθρωπίνως δυνατό. Ὅταν τοὺς ἀποχαιρέτησα τοὺς εἶπα:

– Φεύγω παράλυτη ἀλλά θά γίνω καλά, τό πιστεύω αὐτό. Θά περπατήσω καί θά ἔλθω νά μέ δεῖτε.

Ἐνας γιατρός μοῦ εἶπε:

– Δυστυχῶς, στήν ἐποχή μας δέ γίνονται θαύματα.

– Γιατί, τοῦ εἶπα, γέρασε ὁ Χριστός; Ἐγώ θά ξανάλθω περπατώντας γιά νά δεῖτε ὅτι πάντα γίνονται τά θαύματα.

Τώρα πού τό σκέπτομαι, δέν ξέρω πῶς τά ἐξέφρασα αὐτά τά λόγια μέ τόση σιγουριά.

Μέ πῆρε ὁ πατέρας μου στό σπίτι. Ἡ μητέρα μου δέν πίστευε στά μάτια της. Ἐφυγα περπατώντας γιά τό νοσοκομεῖο καί γύρισα στό χωριό ἐντελῶς παράλυτη, δεκαοκτώ χρονῶν κοπέλα. Ἐκεῖνα τά χρόνια τά πράγματα ἦταν πολύ δύσκο-

λα για τούς παράλυτους. Ὁ παράλυτος περνούσε ὅλη τήν ἡμέρα στό κρεβάτι. Ἦταν ἀδύνατον γιά μία φτωχή οἰκογένεια νά προμηθευτεῖ ἀναπηρικό καρότσι.

Δέν μπορεῖ κανεῖς νά φανταστεῖ πόσο ὀδυνηρό εἶναι τό κρεβάτι γιά τόν παράλυτο! Θυμᾶμαι ὅτι ὅσο μαλακό καί νά ἦταν τό στρώμα, ἐγώ ἔνοιωθα ὅτι ἤμουν ξαπλωμένη σέ μυτερές πέτρες. Εἶναι τόσο βαρú καί ἀσήκωτο τό παραλυτικό σῶμα! Πέφτει σάν τιμέντο πάνω στό κρεβάτι. Ὅλοι στό χωριό εἶχαν στενοχωρηθεῖ πολύ γιά μένα. Ἐνας θεῖος μου, ὁ Κωνσταντῖνος Καρβουτζής, ἔλεγε στό καφενεῖο τοῦ χωριοῦ μπροστά σέ ὄλους: «Ἐάν ἰδῶ τή Φωτεινή νά περπατήσει, ἐγώ θά γίνω ὁ καλύτερος χριστιανός».

Ἐνας γιατρός καθηγητής ἐρχόταν στό χωριό καί μέ ἔβλεπε. Τό ὄνομά του ἦταν Διαμαντόπουλος. Μιά μέρα τοῦ εἶπα:

—Σᾶς παρακαλῶ, γιατρέ, μὴν ἐρχόσαστε γιατί οἱ γονεῖς μου εἶναι πολύ φτωχοί καί δέν μποροῦν νά σᾶς πληρώνουν.

—Ἐγώ, κόρη μου, δέ θέλω χρήματα. Θά ἔρχομαι, γιατί θέλω νά σέ βοηθήσω, καί σέ ὅποιο μέρος τοῦ κόσμου βρεθεῖ φάρμακο γιά σένα, ἐγώ θά τό βρῶ καί θά σοῦ τό φέρω.

Ὁ κύριος Διαμαντόπουλος ἔστειλε τίς ἐξετάσεις μου στήν Ἀμερική καί θά μέ ἔστειλε καί ἐμένα μέ δικά του ἔξοδα. Ἐλαβε ὅμως εἰδοποίηση ἀπό τήν Ἀμερική ὅτι δέν ὑπάρχει καμία θεραπεία γιά μένα. Μάλιστα, εἶπε στοὺς γονεῖς μου ὅτι δέν ἔπρεπε νά μέ βγάλουν ἀπό τό νοσο-

κομείο, διότι θά χειροτέρευα στό σημείο πού θά χρειαζόμουν ὄξυγόνο καί θά ἦταν κριμα πού θά ὑπέφερα. Ὁ κύριος Διαμαντόπουλος πίστευε ὅτι δέν μπορούσα νά κάνω τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς στήν Ἀθήνα. Ἦταν πεπεισμένος ὅτι δέ θά ἄντεχα τήν ταλαιπωρία καί ὅτι θά ἔμεινα στό δρόμο.

Πιό πάνω γράφω ὅτι ὁ θεῖος μου, ὁ γιατρός, μέ πίκρανε πολύ καί τώρα ἕνας ξένος γιατρός μέ βοήθησε πολύ. Κάθομαι καί σκέφτομαι ὅλα αὐτά τά γεγονότα πολλές φορές καί δοξάζω τόν Θεό πού ὑπάρχει ἀκόμη ἀγάπη καί καλοσύνη στόν κόσμο.

Περνοῦσαν οἱ ἡμέρες κι ἡ μητέρα μου φυσικά κουράζονταν πολύ γιά μένα. Παρ' ὅλα αὐτά, κάθε βράδυ ξυπνοῦσε στίς δώδεκα ἡ ὥρα τῆ νύχτα καί κάναμε προσευχή μέχρι τίς δύο τά μεσάνυχτα.

Ἕνας ἄλλος λόγος πού ξυπνοῦσε ἡ μητέρα μου ἦταν γιά νά κουνάει τά πόδια μου καί τά χέρια μου, διότι ἂν δέν τά κουνοῦσε μούδιαζαν ἀπό τήν ἀκίνησία καί ἔνοιωθα σάν νά μέ καρφώνουν μέ καρφιά. Στό διάστημα πού κάναμε τήν ὀλονύκτια προσευχή μέ τή μάνα μου ἀκούγαμε ποδοβολητό. Δύο ἄλογα ἔτρεχαν γύρω ἀπό τό σπίτι μου. Ἡ μητέρα μου ἔβγαινε ἔξω ἀλλά δέν ἔβλεπε τίποτα.

Οἱ χωριανοί ἤξεραν ὅτι ἡμουν πολύ σοβαρά ἄρρωστη κι ἔτσι ὅταν χτυποῦσε ἡ καμπάνα πένθιμα, νόμιζαν ὅτι ἐγώ εἶχα πεθάνει καί γι' αὐτό καί μέ ἔχουν κλάψει πολλές φορές. Κάθε Κυρια-

κή, όταν σχολοῦσε ἡ ἐκκλησία, ἔρχονταν ὁ παπᾶς καί μέ κοινωνοῦσε. Τόν ἔβλεπαν οἱ χωριανοί καί ἔκλαιγαν. Λέγανε: «Ἡ Φωτεινή θά πεθάνει, πάει τή χάσαμε!».

Νοιώθω τόση μεγάλη ἀγάπη γιά ὅλους τούς χωριανούς μου καί πιό πολύ γιά τόν πατέρα Δημήτριο, πού ἦταν ἐκεῖ δίπλα μου στό κρεβάτι τοῦ πόνου. Μέ βοήθοῦσε τόσο πολύ ἡ παρουσία του!

Ζήσαμε αὐτή τήν κατάσταση πάνω ἀπό ἕνα χρόνο. Τήν ἐποχή ἐκείνη, οἱ ἀδελφές μου ἀπό τήν Αὐστραλία διάβαζαν ἕνα βιβλίο γιά τόν Χριστό στά Σπάτα τῆς Ἀττικῆς. Μᾶς ἔγραψαν γιά τά θαύματα πού γίνονται ἐκεῖ καί μᾶς συμβούλεψαν νά μέ πᾶνε οἱ γονεῖς μου στήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πιστεύοντας ὅτι ὁ Χριστός θά μέ βοηθήσει.

Ὁ πατέρας μου, σκεπτόμενος τά λόγια τοῦ γιατροῦ, τοῦ κυρίου Διαμαντόπουλου, πού εἶχε πεῖ ὅτι ἂν κάνω τό ταξίδι στήν Ἀθήνα, θά μείνω στό δρόμο, δίστασε ἀρχικά. Ξαφνικά ὅμως, πῆρε δύναμη, πίστεψε ὅτι ἦταν ἡ τελευταία μας ἐλπίδα, ἡ μοναδική μας ἐλπίδα. Ἐφερε στό σπῆτι μας τόν πνευματικό πατέρα, τόν πατέρα Χρηστο, ἀπό τό διπλανό χωριό, γιατί δέν εἶχαμε ἐξομολόγο στό χωριό μας. Ἐξομολογηθήκαμε ὅλοι, ἐγώ, ὁ πατέρας μου καί ἡ μητέρα μου. Νηστεύσαμε καί ἐτοιμαστήκαμε κατάλληλα. Ἀκολούθως, ὁ πατέρας μου κάλεσε τόν κύριο Τάσο, τόν ταξιτζή, νά μᾶς πᾶει μέ τό ταξί του ἀπό τό χωριό μου, τό Σούλι Κορινθίας, στά Σπάτα, στήν

ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι λίγο ἔξω ἀπό τήν Ἀθήνα. Ἦταν μία διαδρομή περίπου δύο ὥρῶν. Καί ὦ τοῦ θαύματος! Ὅχι μόνο δέν ἔμεινα στό δρόμο, ὅπως φοβόνταν ὁ γιατρός, ἀλλά ἤμουν πολύ ξεκούραστη καί χαρούμενη.

Φτάσαμε τό Σάββατο τό ἀπόγευμα. Ὅπως προεἶπα, δέν εἶχα τήν πολυτέλεια νά ἔχω ἀναπηρικό καρότσι. Οἱ γονεῖς μου μέ κουβαλοῦσαν μέ μία πάνινη πολυθρόνα. Ἀφοῦ φτάσαμε στήν ἐκκλησία, λίγο μετά ἄρχισε ἡ παράκληση. Μετά ἔγινε ὄλονυκτία. Μαζεύτηκε πολύς κόσμος καί ἀνάμεσά τους ἦταν πολλοί ἄρρωστοι. Ἡ ὄλονυκτία γινόταν μέ πολύ κατάνυξη. Εἶχα μαγευτεῖ ἀπό τήν κατάνυξη τῆς θείας λειτουργίας καί τό ὠραιότερο, ἔνοιωθα ξεκούραστη.

Κατά τή διάρκεια τῆς ὄλονυκτίας, καθόμουν στήν πάνινη πολυθρόνα μου κοντά στήν ὠραία πύλη. Ἄκουγα μέ εὐλάβεια τή θεία ψαλμωδία καί ἔβλεπα μέσα στό ἱερό κάποιον κύριο γονατιστό νά προσεύχεται σέ ὄλο τό διάστημα τῆς θείας λειτουργίας. Ἦταν ἐντελῶς ἀκίνητος καθῶς προσευχόταν. Εἶχα ἐντυπωσιαστεῖ πολύ καί δέν μποροῦσα νά καταλάβω ἄν ἦταν ζωντανός. Τά ξημερώματα τελείωσε αὐτή ἡ οὐράνια ὄλονυκτία, καί λέω οὐράνια γιατί ἔνοιωθα σάν νά κατέβηκε ὁ οὐρανός στή γῆ.

Μόλις κοινώνησα, ἦλθε κοντά μου ὁ κύριος πού προσευχόταν μέσα στό ἱερό καί μέ ρώτησε πῶς μέ λένε καί τοῦ εἶπα: «Φωτεινή». «Ἡ χάρις τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς νά φωτίζει ὅλον τόν κόσμο

κι ἐμᾶς μαζί», καί συνεχίζοντας μοῦ λέει, «ξέρεις ὅτι ὁ Κύριος μέ κράτησε ἐδῶ ἀπόψε καί προσευχόμουνα γιά σένα;».

Στή συνέχεια, ἦλθε κοντά μας ὁ παππούς Ἀναστάσιος, ὁ ἀνιψιός τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Οἱ δύο τους ἦταν ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Ἦλθε κοντά μου ὁ παππούς Ἀναστάσιος καί μέ σταύρωσε μέ τό σκοῦφο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Τοῦ τόν εἶχε χαρίσει ὁ θεῖος του, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, πρὶν κοιμηθεῖ. Μόλις μέ σταύρωσε, τό ἓνα μάτι του ἄρχισε νά τρέχει σάν βρύση καί μοῦ λέει: «Βλέπεις, παιδί μου, τό μάτι μου; Αὐτό εἶναι τό σημάδι ὅτι θά γίνεις καλά».

Τό σκοῦφο του, τοῦ τόν ἔπαιρναν καί ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Νεκτάριος τοῦ τόν ἐπέστρεφε, λέγοντάς του «πᾶρε, Ἀναστάση παιδί μου, τό δῶρο σου».

Ἐπειτα ὁ κύριος πού ἦτανε μαζί μέ τόν παππού Ἀναστάσιο, ὁ κύριος Στυλιανός, μοῦ λέει: «Κάνε τό σταυρό σου», καί ἐγώ τοῦ ἀπαντῶ: «Αὐτό εἶναι ἀδύνατο. Τά χέρια μου δέν μπορῶ νά τά κουνήσω». Τότε ἔβαλε μέσα στή χούφτα μου ἓναν ξύλινο σταυρό. «Τώρα», μοῦ λέει, «μπορεῖς. Σήκωσε τό χέρι σου καί κάνε τό σταυρό σου». Ἀμέσως σήκωσα τό χέρι μου καί ἔκανα τό σταυρό μου κρατώντας τό μικρό ξύλινο σταυρουδάκι. Γύρω μου ἦταν πολλοί προσκυνητές καί δοξάσαμε ὅλοι μαζί τόν Θεό. Ἐγώ πῆρα μεγάλη χαρά. Πῆρα ἐπίσης δύναμη. Πίστεψα πολύ ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ γιατρός μου.

Στή συνέχεια, ὁ παππούς ὁ Ἀναστάσιος καί ὁ κύριος Στυλιανός μοῦ εἶπανε ὅτι ὁ Χριστός θέ-

λει νά προσκυνήσω τήν εικόνα Του. Μέ έπιασαν καί οί δύο μαζί γιά νά σηκωθῶ ἀπό τήν πολυθρόνα καί νά προσκυνήσω. Όμως ἦταν ἀδύνατο νά σηκωθῶ καί, παρόλο πού μέ κρατοῦσαν πολύ καλά, ἔπεσα κάτω. Τότε εἶδαμε ὅλοι τήν εικόνα τοῦ Χριστοῦ νά δακρῦζει. Όλοι φώναζαν «θαῦμα, θαῦμα!». Τά δάκρυα ἔβγαιναν ἔξω ἀπό τό γυαλί τῆς εἰκόνας. Ἡ εικόνα αὐτή εἶναι, ὅπως κοιτάζουμε τό ἱερό, ἡ πρώτη δεξιά.

Τό φαινόμενο αὐτό τό εἶδαμε ὅλοι ὅσοι ἤμασταν στήν ἐκκλησία. Μάλιστα, τό ἔγραψε ὁ πατήρ Δημήτριος, ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας, στήν ἐφημερίδα τῆς ἐνορίας καί μοῦ ἔστειλε ἕνα φυλλάδιο στό χωριό. Μετά ἀπό αὐτό πού εἶδα, πίστεψα πολύ, μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μου. Ἐνοιωσα ὅτι ὁ Χριστός εἶναι πολύ κοντά μας, μᾶς ἀκούει, μᾶς βλέπει, μᾶς ἀγαπάει. Τήν ὥρα αὐτή μέ πλησίασε ἡ μητέρα μου κρατώντας τά φάρμακά μου. «Παιδί μου», μοῦ εἶπε, «εἶναι ἡ ὥρα νά πάρεις τά φάρμακά σου». «Όχι, μητέρα», τῆς λέω, «δέν θά πιῶ τά φάρμακά μου. Ὁ Χριστός θά μέ κάνει καλά».

Ἔκοψα τήν κορτιζόνη. Ἐπαιρνα ὀκτώ χάπια τήν ἡμέρα καί τά ἔκοψα μία καί καλή. Ὁμολογῶ ὅτι αὐτό ἀπαιτεῖ πολλή δύναμη. Πρῖν μερικούς μῆνες, εἶχα παρακαλέσει τό γιατρό μου, τόν κύριο Διαμαντόπουλο, πού ἐρχόταν ἀπό τήν Ἀθήνα στό χωριό καί μέ παρακολουθοῦσε, νά μοῦ κόψει τήν κορτιζόνη. Αὐτός μέ πολύ ἀγάπη μοῦ ἀνταποκρίθηκε: «Κόρη μου, αὐτό πού μοῦ ζητᾶς εἶναι ἀδύνατο. Γιά νά κόψεις τήν κορτιζόνη»,

μοῦ ἐξήγησε, «πρέπει νά εἶσαι στό Νοσοκομεῖο καί νά τήν κόβεις σιγά-σιγά, γιατί εἶναι πολύ ἐπικίνδυνα».

Παρ' ὅλα αὐτά πού μοῦ εἶχε πεῖ ὁ γιατρός, ἐγώ ἔκοψα μόνη μου τήν κορτιζόνη, γιατί πίστεψα στόν Μέγα Θεραπευτῆ, τόν Χριστό μας, καί ὄχι μόνο δέν ἔπαθα τίποτε ἀλλά ἄρχισα νά καλύτερεύω.

Στή συνέχεια, μοῦ λέει ὁ ἀδελφός Στυλιανός, «ὁ Χριστός μας θέλει νά ἔλθεις ἄλλες δύο φορές καί νά πᾶς καί στόν Πάλιουρα, στήν ἀδελφή Ἀργυρώ. Θά σέ περιμένει ἡ ἀδελφή Ἀργυρώ». Ὁ Πάλιουρας εἶναι ἓνα χωριό ἔξω ἀπό τή Χαλκίδα καί ἡ ἀδελφή Ἀργυρώ ἦταν μία φωτισμένη καλόγρια μέ πολλή θεία χάρη.

Γύρισα σπίτι μου στό χωριό ἄλλος ἄνθρωπος. Μέσα στό φτωχικό μου δωμάτιο ὅλα τά ἔβλεπα ὁμορφα. Ζοῦσα σέ ἓνα δικό μου οὐράνιο κόσμο. Ἦμουν πολύ χαρούμενη. Δέν μπορούσα νά ἐξηγήσω τί ἦταν αὐτή ἡ οὐράνια χαρά. Τό μόνο πού θυμᾶμαι εἶναι ὅτι μέσα μου ἔλεγα: «Θεέ μου, δέ θέλω νά περπατήσω. Θέλω νά ἔχω πάντα αὐτή τή χαρά».

Τό μόνο πού ἄλλαξε, ὅταν ἐπέστρεψα στό χωριό ἀπό τά Σπάτα, ἦτανε ὅτι τώρα μπορούσα νά κουνῶ τουλάχιστον τά χέρια μου. Ἦταν μεγάλο δῶρο αὐτό γιά μένα. Μποροῦσα τώρα νά τρώω μόνη μου, νά πίνω νερό, νά γράφω, νά ξυνομαί καί νά διώχνω ἀκόμα καί τίς μύγες.

Μόλις γύρισα ἀπό τό Χριστό στά Σπάτα, ἔσπευσα νά γράψω δύο γράμματα. Γιά πρώτη φο-

ρά μετά από τόσον καιρό μόρεσα νά πιάσω μολύβι στά χέρια μου. Δέν μπορεῖτε νά καταλάβετε τί μεγάλο δῶρο εἶναι ἀπό τόν Θεό τό νά μπορεῖς νά πιάνεις μολύβι, νά γράφεις ὅ,τι θέλεις. Ἐπίσης, δέν μπορεῖτε νά φαντασθεῖτε, ἐσεῖς πού διαβάζετε τήν ἱστορία μου, τί σημαίνει νά διψᾶς, νά κοιτάξεις τή βρύση καί νά μήν μπορεῖς νά τήν ἀνοιξεις νά πιεῖς νερό. Νά μπορεῖς νά σηκώνεις ἕνα ποτήρι νερό καί νά πίνεις. Ὅταν οἱ ἄλλοι σοῦ βάζουν τό ποτήρι μέ τό νερό στό στόμα δέν ξεδιψᾶς. Νά πιάνεις τό κουτάλι νά τρῶς αὐτό πού θέλεις καί ὅσο θέλεις. Πόσα δῶρα μᾶς δίνει ἀλήθεια ὁ Θεός. Μόνο ὅταν τά στερηθοῦμε καταλαβαίνουμε τήν ἀξία τους. Βλέπω ἀνθρώπους ὑγιέστατους καί δέν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπό τή ζωή τους. Δέν τό λέω γιά νά κρίνω τούς ἄλλους. Ἐπειδή ὅμως ἔζησα νέο κορίτσι στό κρεβάτι τοῦ πόνου, τά βλέπω ὅλα μέ τά δικά μου μάτια.

Τό πρῶτο γράμμα τό ἔστειλα στίς ἀδελφές μου στήν Αὐστραλία πού μοῦ ἔστειλαν τό βιβλίο μέ τά θαύματα πού γινόντουσαν καί γίνονται στό Χριστό στά Σπάτα. Θυμᾶμαι πού τούς ἔγραψα:

Ἀγαπημένες μου ἀδελφοῦλες, μέ πήγανε οἱ γονεῖς μας στά Σπάτα. Μόλις γυρίσαμε καί σᾶς γράφω μέ τά χεράκια μου. Ὅπως βλέπετε, ὁ Χριστός μέ βοήθησε καί μπορῶ καί πιάνω τό μολύβι καί σᾶς γράφω. Βέβαια, δέν μπορῶ ἀκόμη νά περπατήσω. Ἀλλά ὁ Χριστός θά μέ βοηθήσει καί θά περπατήσω.

Οί ἀδελφές μου ἔκαναν πανηγύρι. Δέν πίστευαν στά μάτια τους. Ὅλοι οἱ γνωστοί τους, πού γνώριζαν τόν πόνο τους, χάρηκαν καί περιμέναν τά γράμματα. Περίμεναν τό μεγάλο θαῦμα. Μετά ἀπό τόν πόνο ἔρχεται ἡ χαρά.

Οἱ ἀδελφές μου τό πίστεψαν γιατί εἶχαν εἴκοσι μῆνες νά λάβουν γράμμα καί ξαφνικά εἶδαν τό γραφικό μου χαρακτήρα. Ἦταν τό πιό μεγάλο δῶρο πού ἔκανα στίς ἀδελφές μου πού εἶχαν τό διπλό πόνο τῆς ξενιτειᾶς καί τῆς ἀσθενείας μου. Μάλιστα, μοῦ ἔστειλαν χρήματα νά πάω πάλι στό Χριστό καί νά ἐπισκεφτῶ τήν ἀδελφή Ἀργυρώ.

Τό δεύτερο γράμμα τό ἔστειλα σέ ἓνα ραδιοφωνικό σταθμό. Ἀκουγα κάθε Πέμπτη μία ἐκπομπή πού λεγόταν «Κοντά στούς Ἀσθενεῖς». Ὁ σκοπός αὐτῆς τῆς ἐκπομπῆς ἦταν νά ψυχαγωγεῖ τοὺς ἀσθενεῖς καί νά τοὺς δίνει ἐλπίδες. Ἐλεγαν λοιπόν: «κουράγιο, ἀγαπητοί μας ἀσθενεῖς, ἡ ἐπιστήμη προχωράει. Ἡ ἐπιστήμη κάνει θαύματα. Ἡ ἐπιστήμη θά σᾶς βοηθήσει». Ὅλο γιά τήν ἐπιστήμη ἔλεγαν καί τίποτα γιά τόν Θεό. Αὐτά ἐμένα ὄχι μόνο δέ μέ ψυχαγωγοῦσαν ἀλλά μέ ἀπογοήτευαν. Ἐλεγα στόν ἑαυτό μου: «Ἄχ!! Νά μπορούσα νά πιάσω τό μολύβι νά τοὺς γράψω». Μόλις μπόρεσα νά γράψω, ἔπιασα καί τοὺς ἔγραψα τά ἑξῆς:

Ἐδῶ καί μερικούς μῆνες παρακολουθῶ τήν ἐκπομπή σας. Εἶμαι καί ἐγώ ἀνάμεσα στούς ἀσθενεῖς. Εἶμαι παράλυτη καί θά σᾶς ξαναγράψω

ἀνάμεσα στους υγιείς γιατί θά γίνω καλά. Θά περπατήσω. Ἡ ἐκπομπή σας ὄχι μόνο δέν ψυχαγωγεῖ ἀλλά καί ἀπογοητεύει. Πολύ καιρό ἤθελα νά σᾶς γράψω, ἀλλά δέν μποροῦσα γιατί τά χέρια μου ἦταν παράλυτα. Τώρα ὅμως, πού μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μπορῶ καί πιάνω μολύβι, σᾶς γράφω, θέλοντας νά μεταδώσω μήνυμα αἰσιοδοξίας σέ ὄλους τούς ἀσθενεῖς πού σᾶς παρακολουθοῦν. Σᾶς ἀκούω νά λέτε συνέχεια ὅτι ἡ ἐπιστήμη προχωράει κι αὐτό ἐμένα μέ ἀπογοητεύει. Γιατί γιά μένα ἡ ἐπιστήμη παρέδωσε τά ὄπλα, μοῦ εἶπε, ὅτι θά μείνω τυφλή. Ἐγώ ὅμως, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί ὄχι τῆς ἐπιστήμης, ξαναβροῆκα τό φῶς μου. Μοῦ εἶπε, ὅτι θά μείνω παράλυτη. Αὐτό τό εἶπε ἡ ἐπιστήμη. Ὅμως πάνω ἀπό τήν ἐπιστήμη εἶναι ὁ μέγας γιατρός, ὁ Χριστός. Ἐγώ σ' Αὐτόν ἐλπίζω καί τό πιστεύω ἀκράδαντα ὅτι θά ξαναπερπατήσω.

Ἐπίσης, ἔγραψα στό ἴδιο γράμμα γιά τή δεσποινίδα Ντόλφον πού βγήκε πρώτη στό τρέξιμο στους Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες:

«Εἶναι γεννημένη δρομεύς». ἔλεγαν ὅσοι παρακολουθοῦσαν τούς Ἀγῶνες. Καί ὅμως αὐτή ἡ πρωταθλήτρια εἶχε γεννηθεῖ μέ τό ἓνα πόδι παράλυτο. Ἡ μητέρα της τήν ἔβαζε στό κάθισμα καί αὐτή προσπαθοῦσε νά σηκωθεῖ. Ἐκατό φορές ἔπεφτε, ἡ μητέρα της τή σήκωνε. Αὐτή πάλι. Ποτέ δέν ἔπαψε νά προσπαθεῖ. Ἦθελε νά περπατήσει. Ἐβλεπε τά ἄλλα παιδιά πού ἔτρεχαν καί ἤθελε νά κάνει καί αὐτή τό ἴδιο. Ἐκατό, δια-

κόσιες φορές έπεφτε, έκατό, διακόσιες φορές σηκωνόταν και πάλι τό ίδιο. Ώσπου τό όνειρό της έγινε πραγματικότητα. Τελικά, όχι μόνο έτρεχε αλλά έγινε δρομεύς και βγήκε και πρώτη. Δέν τή βοήθησε όμως ή έπιστήμη. Ή πίστη της και ή προσπάθειά της τή βοήθησαν. Γι' αυτό, καλοί μου άσθενεΐς, μή σās πιάνει ή άπελπισία. Δέν κατηγορώ τήν έπιστήμη, προς Θεοϋ! Άλλά, σās λέω ότι πάνω από όλα, άκόμα και από τήν έπιστήμη, είναι ο Θεός. Ο Θεός δίνει φώτιση στους γιατρούς νά κάνουν τή σωστή διάγνωση και νά θεραπεύουν τούς άσθενεΐς. Άκόμη και οι γιατροί, όταν δέν μπορούν νά βοηθήσουν, λένε: «Εμεΐς κάναμε ό,τι μπορούσαμε. Τώρα μόνο ο Θεός νά βάλει τό χέρι Του». Γι' αυτό όλοι έμεΐς πού είμαστε στό κρεβάτι του πόνου δέν πρέπει νά μās πιάνει άπελπισία. Πρέπει νά έχουμε τίς έλπίδες μας στόν Θεό. Ο Θεός έπιτρέπει τή δοκιμασία αλλά μās δίνει και τήν ύπομονή νά σηκώσουμε τό σταυρό μας. Ο σταυρός τότε γίνεται έλαφρότερος όταν τή δεχόμαστε τήν άσθένεια ως έπίσκεψη Κυρίου και δέν παραπονιόμαστε. Γιατί έπίσκεψις Κυρίου είναι ή άσθένεια. Τελειώνοντας, εύχομαι σέ όλους όλόψυχα καλή ύπομονή και ο Θεός νά χαρίζει σέ όλους σας ύγεία πνευματική και σωματική. Όποιος από σās θέλει νά έχει άλληλογραφία μαζί μου μπορεί νά πάρει τή σύστασή μου από τήν έκπομπή.

Κλείνοντας, εύχαρίστησα τούς έκφωνητές πού μου δώσανε τήν εύκαιρία νά τούς πω αυτά πού

αισθανόμεουν. Τό τί ἔγινε δέ λέγεται. Ἀφιερώθηκε ὁλόκληρη ἡ ἐκπομπή στό δικό μου γράμμα. Οἱ ἐκφωνητές μέ μεγάλη συγκίνηση μέ εὐχαρίστησαν καί μέ παρακάλεσαν νά ἐπικοινωνῶ μαζί τους ὅσο πιό συχνά μποροῦσα. Μετά ἀπό αὐτό ἄρχισαν νά ἔρχονται τά γράμματα βροχή. Ἀσθενεῖς ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα μοῦ ἔγραφαν καί ἔπαιρναν δύναμη ἀπό τά γράμματά μου. Ὅλη μέρα ἔγραφα. Ὁ ταχυδρόμος πήγαινε καί ἔρχόταν.

Καθώς γράφω σκέπτομαι ὅτι σέ ὅποιο στάδιο καί νά βρισκόμαστε μποροῦμε νά βοηθᾶμε τήν ἀδελφή ψυχή. Πιό πολύ τούς ἀρρώστους, τούς πονεμένους. Δέν ὑπάρχει δικαιολογία ὅτι ἐγώ εἶμαι ἄρρωστη, δέν μπορῶ νά κάνω τίποτα. Δέ χρειάζεται δύναμη νά βγεῖ ἀπό τό στόμα μας ὁ καλός λόγος. Ὅταν μέσα μας ὑπάρχει ἀγάπη μποροῦμε νά δώσουμε πολλά. Τά γράμματα πού καθημερινῶς ἔπαιρνα ἀπό ἀγνώστους ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα μέ βοήθησαν νά καταλάβω πόσο ἀνάγκη ἔχει ἕνας ἀσθενής ἀπό λίγα λόγια ἀγάπης, λόγια πού νά βγαίνουν ἀπό τήν καρδιά μας. Μιά κινέζικη παροιμία λέει: «σέ ὅποιον πεινᾷ δῶσε ἕνα πιάτο ρύζι, σέ ὅποιον πονᾷ δῶσε ἕνα κομμάτι ἀπό τήν καρδιά σου». Καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέει: «ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδιάς λαλεῖ ἡ γλῶσσα». Ὅ,τι ἔχουμε μέσα μας αὐτό μποροῦμε νά δώσουμε.

Νοιώθω πολύ ὑποχρεωμένη ἀπέναντι στόν Θεό καί δέν μοῦ φτάνουν οἱ ὠρες τῆς ἡμέρας νά Τόν δοξάζω. Μοῦ ἔχει δώσει πολλά. **Τό μεγαλύτερο δῶρο, πού μοῦ ἔχει δώσει ὁ Θεός, εἶναι οἱ**

*ἀσθένειες, τό λέω, τό πιστεύω καί Τόν δοξάζω.
Όταν μπορέσουμε νά καταλάβουμε τί καλό
παίρνομε ἀπό τήν ἀσθένεια, τότε εἴμαστε πα-
νευτυχεῖς.*

Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρός στό χωριό μέσα στό φτωχικό μου δωμάτιο πάντα ξαπλωμένη στό κρεβάτι μέ πολλά-πολλά χριστιανικά βιβλία δίπλα μου.

Διαβάζοντας πολλές φορές τήν ἡμέρα τήν παράκληση τῆς Παναγίας, μοῦ ἤλθε μία μεγάλη ἐπιθυμία. «Πατέρα», λέω, «θέλω τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού ἔχει τά χέρια του σταυρωμένα καί προσεύχεται στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν».

Ὁ πατέρας μου μοῦ ἀγόρασε τήν εἰκόνα καί μοῦ τήν ἔβαλε δίπλα στό κρεβάτι μου. Αὐτή ἡ εἰκόνα μοῦ ἔδωσε μεγάλη χαρά. Εἶχα συντροφιά ὅλη μέρα τόν Χριστό μας. Ὅλους τούς πόνοους μου, ὅλες τίς σκέψεις μου σέ αὐτήν τήν εἰκόνα τά ἔλεγα. Αὐτήν τήν εἰκόνα τήν ἔχω πάντα μαζί μου. Πῆγα μέ τούς γονεῖς μου ἄλλες δύο φορές στόν Χριστό στά Σπάτα. Μέ πῆγαν οἱ γονεῖς μου καί στόν Πάλιουρα στήν ἀδελφή Ἀργυρώ. Ἡ ἀδελφή Ἀργυρώ ἦταν μία φωτισμένη μοναχή πού μαζί μέ μία ἄλλη μοναχή δούλευαν σκληρά στά χωράφια τήν ἡμέρα καί τή νύχτα στό ἀργαλειό. Βοηθοῦσαν τούς φτωχοῦς καί τά ὄρφανά κορίτσια. Τούς ἔφτιαχναν τήν προῖκα καί τά βοηθοῦσαν νά παντρευτοῦν. Ἔκαναν καί πολλά ἄλλα χριστιανικά ἔργα. Ἡ προσευχή γιά ὅλον τόν κόσμο ἦταν τό κέντρο τῆς ζωῆς τους.

Μόλις μέ είδε ή άδελφή Άργυρώ μου λέει: «Καλῶς τή Φωτεινή! Παιδί μου, θά περπατήσεις». Μετά καθίσαμε νά φᾶμε ἔξω στήν αὐλή τοῦ κελιοῦ. Εἴμαστε τριάντα ἄτομα. Εἶχαν ἔλθει ἀπό τήν Ἀθήνα γιατροί καί δικηγόροι γιά νά προσευχηθοῦν. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση πού μορφωμένοι ἄνθρωποι ἦλθαν γιά νά προσευχηθοῦν. Καθίσαμε γύρω στό τραπέζι νά φᾶμε. Ἡ ἀδελφή Άργυρώ εἶχε μαγειρέψει ἕνα πακέτο μακαρόνια. «Φᾶτε, παιδιά μου», μᾶς λέει, «εἶναι εὐλογημένα». Φάγαμε ὅλοι πολύ καί τά μακαρόνια περισσεψαν. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ὑπέρ περισσεψε. Ἀκόμη τό θυμᾶμαι κάθε φορά πού βράζω μακαρόνια. Κάθισε κοντά μου ή ἀδελφή Άργυρώ καί βροῆκα τήν εὐκαιρία τότε νά τή ρωτήσω:

– Ἀδελφή, πῶς ξέρεις ὅτι μέ λένε Φωτεινή καί πῶς ξέρεις ὅτι θά περπατήσω;

–Κόρη μου, μοῦ ἀπαντάει, δέ σέ ξέρω. Τώρα ἦλθα κοντά σου νά σέ ρωτήσω πῶς σέ λένε.

–Μά, τῆς λέω, ἀφοῦ μόλις μέ εἶδες εἶπες «καλῶς τή Φωτεινή! Παιδί μου, θά περπατήσεις».

–Ἄν σοῦ λέω κάτι, κόρη μου, νά μή ρωτᾶς τίποτα διότι δέν εἶναι ἀπό μένα. Ἐγώ δέ θυμᾶμαι τίποτα.

Δέν ἤξερα τί νά πῶ. Τό μόνο πού σκεφτόμουν εἶναι ὅτι εἶχα μπροστά μου μιά ἁγία μορφή.

Ἦταν καλοκαίρι. Μιά φεγγαρόλουστη βραδιά. Ἀφοῦ τελειώσαμε τό φαγητό μας, εἶπε ή ἀδελφή Άργυρώ ὅτι εἶναι ή ὥρα γιά προσευχή.

Ἀρχίσαμε τὴν προσευχή, μιά οὐράνια, ἀξέχαστη προσευχή. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀκούσαμε καμπάνες ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ θεία ψαλμωδία. «Παιδιά», μᾶς λέει ἡ ἀδελφή Ἀργυρώ, «οἱ Ἄγγελοι φέλνουν μαζί μας». Πράγματι, ἔνοιωθα ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ νὰ εἶναι ἓνα. Θεέ μου, πόση δύναμη ἔχει ἡ προσευχή!!! Καὶ τί μεγάλο δῶρο εἶναι τὸ νὰ μποροῦμε μὲ τὸ τηλέφωνο τῆς προσευχῆς νὰ ἐπικοινωνοῦμε μὲ τὸ Θεὸ καὶ ὅ,τι ὠρα θέλουμε.

Μετὰ ἡ ἀδελφή Ἀργυρῶ ζήτησε νὰ βγοῦνε ὅλοι ἔξω καὶ νὰ μείνουμε ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα μου. Τότε μοῦ εἶπε:

– Παιδί μου Φωτεινή, ξέρω πόσο πολὺ ἔχεις ὑποφέρει. Δέ φταῖνε οἱ ἁμαρτίες σου, δέν εἶναι ἁμαρτίες γονέων, δέν σοῦ ἔδωσε τὴν ἀρρώστια ὁ Κύριός μας. Ὁ Κύριος δέ θέλει νὰ ὑποφέρει κανεῖς. Ὁ Διάβολος δίνει τὸν πόνο καὶ ὁ Κύριος μᾶς ἐπιτρέπει τὴ δοκιμασία γιὰ τὸ καλὸ μας. Μὲ τὴν ἀρρώστια σου θά πιστέψει πολὺς κόσμος. Κανένας γιατρός σέ ὄλον τὸν κόσμον δέ θά βρεῖ τὸ ὄνομα τῆς ἀρρώστιας σου καὶ κανένα φάρμακο δέ θά μπορέσει νὰ σέ βοηθήσει. **Τὸ φάρμακο πού θά σέ βοηθήσει εἶναι τὸ λαδάκι ἀπὸ τὸ καντήλι, ἅγιο ἐνχέλαιο καὶ Θεία Κοινωνία. Θά γίνεις καλά.** Ὅπως τὸ σταφύλι σιγὰ σιγὰ ὠριμάζει, ἔτσι καὶ ἐσύ σιγὰ σιγὰ θά γίνεις καλά. Θά κάνεις οἰκογένεια καὶ πολὺς κόσμος θά πιστέψει.

Μετὰ γύρισε στὴ μητέρα μου καὶ τῆς εἶπε:

– Νὰ γράψεις στὴν κόρη σου στὴν Ἀμερική

καί στίς κόρες σου στήν Αυστραλία καί ὅλοι μαζί νά προσεύχεστε νά γίνει καλά ἡ Φωτεινή.

Ἄφοῦ μᾶς ἔστειλε ἐμᾶς νά ξεκουραστοῦμε, ζήτησε τόν πατέρα μου μέ τό ὄνομά του. Μόλις μπήκε μέσα, τόν συμβούλεψε:

– Παιδί μου, ὅταν πᾶς στό χωριό, νά μιλήσεις μέ τόν ἀδελφό σου. Ἐχετε εἴκοσι χρόνια νά μιλήσετε.

Ἡ ἀδελφή Ἀργυρώ φώναξε καί ἕναν ἄλλο πιστό ὁ ὁποῖος εἶχε ἕναν ὄγκο μεγάλο σάν τό αὐγό ἔξω ἀπό τό μάγουλο. Θά πήγαινε τή Δευτέρα γιά ἐγχείρηση καί εἶχε ἔλθει νά πάρει τήν εὐχή της. Τόν σταύρωσε καί ὅταν βγήκε ἔξω δέν εἶχε τίποτα. Γύρισα στό σπίτι μου πολύ ὠφελιμμένα καί δόξασα τόν Θεό πού μέ ἀξίωσε νά ζήσω τέτοιες οὐράνιες χαρές.

Μιά μέρα χτύπησε ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ παπποῦς ὁ Ἀναστάσιος, ὁ ἀνιψιός τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, μέ τόν ἀδελφό Στυλιανό. Ὁ παπποῦς Ἀναστάσιος κρατοῦσε μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, μεγάλη σάν τήν πόρτα. «Ἦλθε ὁ προστάτης σου», μοῦ λέει. Στό χωριό μου, τόν καιρό ἐκεῖνο, δέ γνωρίζαμε τόν Ἅγιο Νεκτάριο γιατί ἦταν καινούργιος ἅγιος καί μᾶς τόν ἔφερε ὁ ἴδιος ὁ ἀνιψιός του. Παρακάλεσα τόν παπποῦ Ἀναστάσιο νά μὴν κρατήσω τήν εἰκόνα στό σπίτι μου ἀλλά νά τήν πᾶμε στήν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ.

Πράγματι, τήν πήγαμε τήν εἰκόνα στήν ἐκκλησία καί μάλιστα εἶχε ἔλθει, γιά διακοπές ἀπό

*Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου,
πού μοῦ ἔφερε ὁ παπποῦς
Ἀναστάσιος, ὁ ἀνιψιός του.*

τὴν Ἀμερική, ἕνας χωριανός μου καὶ ρώτησε τὸν πατὴρ Δημήτριο ἂν μποροῦσε νὰ φτιάξει ἕνα εἰκονοστάσι γιὰ νὰ μπεῖ ἡ εἰκόνα μέσα. Τὰ κανόνισαν μεταξύ τους καὶ τὸ εἰκονοστάσι τοποθετήθηκε στὸ κέντρο τῆς ἐκκλησίας, ὅπου βρίσκεται μέχρι σήμερα. Μάλιστα, κάναμε καὶ παράκληση στὸν Ἅγιο Νεκτάριο κάθε Τετάρτη.

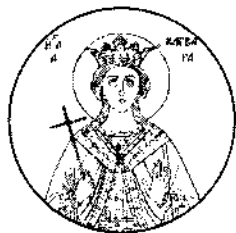
Οἱ γονεῖς μου μέ πῆγανε στὸν Ἅγιο Νεκτάριο στὴν

Αἴγινα. Μετά ἀπὸ τὴ λειτουργία, μέ ἄφησαν μέ τὴν πολυθρόνα δίπλα στὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Ἄκουσα τὸν Ἅγιο πού περπατοῦσε μέσα στὸν τάφο του. Δέν ἤξερα τίποτα γιὰ αὐτὸ ἐγώ, γιατί πρώτη φορά ἐπισκέφτηκα τὸν τάφο του. Στὴ συνέχεια, ἔμαθα ὅτι πολλοὶ προσκυνητὲς τὸν ἄκουγαν τὸν Ἅγιο. Ἐκεῖ στὴν Αἴγινα γνώρισα καὶ ἕνα σεβάσμιο κρητικὸ παπά, τὸν πατὴρ Εὐάγγελο Χατζησπύρο. Ὅπως μᾶς ἐξήγησε, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος εἶχε θεραπεύσει τὴν πρε-

σβυτέρα του και πήγαινε από την Κρήτη μία φορά τό χρόνο να τον ευχαριστήσει. Ὁ πατήρ Ευάγγελος μου ἔδωσε τή σύστασή του και μου εἶπε «Κόρη μου, ἐπειδή δέν μπορεῖς νά περπατήσεις θά σέ ἔξομολογῶ διά ἀλληλογραφίας. Θά μου γράφεις τίς ἀμαρτίες σου και ἐγώ θά φορῶ τό πετραχῆλι και θά σοῦ διαβάζω τήν εὐχή». Ἦταν πολύ μεγάλο δῶρο γιά μένα. Πολύ μέ βοήθησε. Ὁ Θεός νά τόν ἀναπαύσει μαζί μέ τούς Ἄγιους.

Ἀπό τότε πού πήγα γιά πρώτη φορά στά Σπάτα, εἶχαν περάσει δύο μῆνες περίπου. Οἱ μέρες περνοῦσαν ἀγόγγυστα μέ προσευχή, νηστεία και Θεία Κοινωνία. Ἦταν παραμονή τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ἦλθε ἡ ξαδέλφη μου, ἡ Ὀλγα, λέγοντάς μου «Αὔριο θά πάω στό Κιάτο· τί θέλεις νά σοῦ φέρω;». Ἐντελῶς αὐθόρμητα τῆς ἀπήντησα: «Θέλω ἕνα ζευγάρι παντόφλες». Μέ κοίταξε παράξενα, ἀλλά δέν εἶπε τίποτε. Θυμᾶμαι ἐκείνη τήν εὐλογημένη ἡμέρα. Εἶχα διαβάσει πολλές φορές τήν παράκληση. Τό βράδυ ὅταν ἡ μητέρα μου ἦλθε νά μέ καληνυχτίσει τῆς εἶπα ὅτι «θέλω νά γνωρίσω τήν Ἁγία Βαρβάρα».

Αὐτομάτως μέ ἔπιασε μία ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νά γνωρίσω τήν Ἁγία Βαρβάρα. Ἡ μητέρα μου μου ἔφερε μία χάρτινη μικρή εἰκόνα τῆς Ἁγίας, τήν προσκύνησα και μου τήν ἔβαλε κάτω ἀπό τό μαξιλάρι μου.

Ἐνῶ κάθε βράδυ στίς δώδεκα ἡ ὥρα ἡ μητέρα μου ἐρχόταν στό δωμάτιό μου καί προσευχόμαστε μαζί, ἐκεῖνο τό βράδυ δέν ἦλθε. Ξύπνησα καί τήν περιμένα. Ξαφνικά, εἶδα νά βγαίνει ἀπό τά εἰκονίσματα μία κοπέλα μέ ἄσπρο φόρεμα, ὅπως ἦταν ἡ εἰκόνα πού μοῦ ἔφερε τό βράδυ ἡ μητέρα μου. Ἦμουν ξύπνια. Τήν ἔβλεπα ζωντανά. Ἦλθε στό κρεβάτι μου, μέ ἔπιασε ἀπό τή μέση καί μέ σήκωσε. Τό σῶμα μου ὅμως ἦταν παράλυτο. Δέν μπορούσα νά στερεωθῶ. Μέ ἔπιασε ἀπό τή μέση ξανά ἄλλες δύο φορές. Τήν τρίτη φορά μέ ἔσφιξε τόσο δυνατά πού πόνεσα καί μέ σήκωσε ἀπό τό στρῶμα καί μέ ἄφησε καθιστή στό κρεβάτι καί ἔφυγε. Μπῆκε πάλι μέσα στά εἰκονίσματα. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση πού περπατοῦσε τόσο ἀνάλαφρα σάν νά πετοῦσε. Ἐγώ ἤμουν τόσο χαρούμενη. Κοιτοῦσα τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού εἶχα πάντα συντροφιά μου καί δόξαζα τόν Θεό.

Στή συνέχεια, ἡ μητέρα μου ἦλθε στό ὑπνοδωμάτιό μου στενοχωρημένη.

- Παιδάκι μου, δέν ξέρω τί ἔπαθα καί δέν μπόρεσα νά ξυπνήσω.

- Μή στεναχωριέσαι, μητέρα, τῆς λέω, δέν ἦλθες ἐσύ, ἀλλά ἦλθε ἡ Ἁγία Βαρβάρα καί μέ σήκωσε. Δώσε μου τό χέρι σου νά περπατήσω.

- Τί λές, παιδί μου, ἔξω ἔχει χιόνια. Ἄσε με νά ἀνάψω τή σόμπα. Κάθε μέρα προσπαθοῦμε καί δέν μπορείς νά σταθεῖς στά πόδια σου.

- Ναι, ἀλλά ἀπόψε ἦλθε ἡ Ἁγία Βαρβάρα

καί μέ σήκωσε. Δῶσε μου τό χέρι σου, θέλω νά περπατήσω.

Μοῦ ἔδωσε τό χέρι της, σηκώθηκα καί πήγαμε στό ἄλλο δωμάτιο ὅπου κοιμόταν ὁ πατέρας μου. Τό τί ἔγινε δέν μπορῶ νά τό περιγράψω μέ λόγια. Πετάχτηκε ὁ πατέρας μου ἀπό τό κρεβάτι καί ἔκλαιγε, ἀλλά ἀπό χαρά αὐτή τή φορά.

Γύρισε ἡ ξαδέλφη μου, ἡ Ὑλγα, ἀπό τό Κιάτο καί μοῦ ἔφερε τίς παντόφλες πού τῆς εἶχα ζητήσει τήν προηγούμενη ἡμέρα. Μόλις μοῦ τῆς ἔφερε, τῆς λέω «ἔλα δῶσε μου τίς παντόφλες νά τίς φορέσω γιά νά μέ ἰδεῖς πού περπατάω». Τίς φόρεσα καί σηκώθηκα καί περπατοῦσα. Ἡ ξαδέλφη μου καθῶς μέ κοιτοῦσε, μοῦ εἶπε· «τό κατάλαβα ὅτι περπατᾶς γι' αὐτό μοῦ ζήτησες παντόφλες». «Ὅχι», τῆς ἀνταποκρίθηκα, «ὅταν σοῦ ζήτησα νά μοῦ ἀγοράσεις παντόφλες χθές, δέν περπατοῦσα. Τή νύχτα μέ σήκωσε ἡ Ἁγία Βαρόβαρα καί περπάτησα».

Χάρηκε πολύ καί ἡ Ὑλγα καί ἔτρεξε νά τό πεῖ στή μητέρα της. Ἐτρεξε ἡ θεία μου νά μέ δεῖ καί ὄλοι ἔκλαιγαν ἀπό τή μεγάλη τους χαρά. Μετά ἀπό εἴκοσι δύο μῆνες παραλυσίας σηκώθηκα ὄρθια. Μετά ἀπό τόσο καιρό ξαπλωμένη, ὅταν σηκώθηκα ὄρθια ἔνοιωσα παράξενα πού τά ἔβλεπα ὅλα ἀπό ψηλά. Ἦταν σάν νά εἶχα ἀνεβῆ σέ σκάλα.

Τό ἔμαθε καί ὁ θεῖος μου, ὁ Κωστάκης Καρβουτζής, πού τόν ἀνέφερα πιό πάνω. Μέ εἶδε νά περπατάω, ἐξομολογήθηκε καί κοινώνησε. Ἄλ-

λά, δυστυχώς, τράκαρε μέ τό τρακτέρ καί πέθανε μετά ἀπό λίγες μέρες.

Ἔγραψα στίς ἀδελφές μου στήν Αὐστραλία γιά νά τούς πῶ γιά τό θαῦμα πού μοῦ ἔκανε ὁ Θεός διά μέσου τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καί τούς ἔστειλα κι ἓνα ποίημα μαζί μέ μιά δική μου φωτογραφία.

*Τώρα ἀδελφοῦλες μου καλές,
τώρα πού θά μέ δεῖτε,
τό θαῦμα νά πιστέψετε
καί σ' ὄλους νά τό πεῖτε.*

*Σαββάτο βράδυ ἦτανε
στά Σπάτα μέ εἶχαν πάει.
Καθόμουν κάτω ἀπ' τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ,
ἐνώ τά μάτια μου ἔτρεχαν,
σάν βρύση σάν ποτάμι.*

*Τήν ὥρα πού βρισκόμουνα
μέ μάτια βουρκωμένα
ἦλθαν καί μέ πλησίασαν
δύο φωτισμένοι κύριοι,
μά ἄγνωστοι γιά μένα.*

*Μοῦ εἶπαν, «Παιδί μου, Φωτεινή,
ὁ Ἅγιος Νεκτάριος
πρέσβεψε γιά σένα.
Ὅλοι οἱ Ἅγιοι μαζί
θέ νά σέ θεραπεύσουν,
στά πόδια σου τή δύναμη
θά δώσουν, γιά νά τρέξουν».*

Καρτεροῦσα κι ἔκανα,
 ὑπομονή πολύ,
 ὥσπου γιά μένα ἔφθασε,
 μέρα γιά μέ τρανή.
 Τῆς Ἁγίας Βαρβάρας ἦτανε.

Ναί! Τό θυμᾶμαι πάντα,
 ἀφοῦ προσευχήθηκα,
 τό χέρι της νά βάλει
 ἔκλεισα τά ματάκια μου
 ὁ ὕπνος νά μέ πάρει.

Τή νύχτα ἦλθε στό στρῶμα μου,
 μιά ἀσπροντυμένη κόρη,
 μ' ἔπιασε ἀπό τή μέση μου,
 πάνω νά μέ σηκώσει.

Ἀπό βραδύς τῆς ζήτησα
 τό χέρι της νά βάλει
 κι ἦλθε τή νύχτα ἡ Ἁγία
 ἦλθε γιά νά μέ γιάνει.

Εἴκοσι δύο μῆνες ἤμουνα
 στό στρῶμα κολλημένη
 μά ὁ Χριστός θέλησε
 νά γίνω εὐτυχισμένη.

Χριστέ πολνεύσπλαχνε
 πάντα θά σέ δοξάζω
 τό θαῦμα πού μοῦ ἔκανες
 Σ' ὅλους θά τό φωνάζω!

Μετά ἔγραφα καί γράμμα στό ραδιοφωνικό σταθμό. Συγκεκριμένα, τούς ἔγραφα:

Πρίν ἀπό λίγο καιρό σᾶς ἔγραφα ἀνάμεσα στούς ἀσθενεῖς καί σᾶς εἶπα ὅτι θά περπατήσω καί θά σᾶς ξαναγράψω ἀνάμεσα στούς ὑγιεῖς. Ναί! Μέ μεγάλη μου χαρά σᾶς γράφω ὅτι δέν εἶμαι πιά παράλυτη. Τώρα, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μπορῶ καί περπατῶ. Ὁ Θεός ἔκανε τό θαῦμα πού περίμενα διά μέσου τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ἡ ἴδια ἡ Ἁγία Βαρβάρα βγήκε ἀπό τά εἰκονίσματα, μέ σήκωσε καί περπάτησα. Εὐχαριστῶ ὅλους τούς ἀσθενεῖς πού μοῦ γράψατε κι εὐχομαι κι ἐσεῖς σύντομα νά γίνετε καλά. Εὐχαριστῶ τούς ἐκφωνητές πού τώρα μιλάτε στήν ἐκπομπή σας γιά τό Θεό καί τήν κάνατε πραγματικά πολύ εὐχάριστη. Τώρα δίνετε αὐτό πού ζητᾶ μία πονεμένη ψυχή. Παρηγοριά κι ἐλπίδα.

Παρακολουθοῦσαν τήν ἐκπομπή καί οἱ ἀσθενεῖς ἀπό τό Ἄσυλο Ἀνιάτων Πατρῶν καί λέγανε μεταξύ τους, ὅτι λέω ψέματα. Δέν πίστευαν ὅτι περπάτησα. Μέσα στό Ἄσυλο, ὅμως, ἦταν καί τρεῖς ἀδελφές παράλυτες πού ἤμασταν μαζί στό Αἰγινήτειο Νοσοκομεῖο καί ἀλληλογραφοῦσα μέ τίς κοπέλες αὐτές. Τούς τό εἶχα γράψει ὅτι περπάτησα καί τούς ἐπιβεβαίωνα ὅτι περπάτησα καί εἶναι ἀλήθεια.

Μιά μέρα τούς ἔκανα ἐκπληξη. Πῆγα στήν Πάτρα στό Ἄσυλο καί μόλις μέ εἶδανε οἱ τρεῖς ἀδελφές, ἡ Μαρία, ἡ Ματίνα καί ἡ Εὐγενία, φώ-

ναξαν σέ όλους τούς άσθενείς: «Βλέπετε πού λέγατε ότι είναι ψέματα;», δείχνοντάς τους συγχρόνως φωτογραφίες πού είμαστε μαζί στό Αιγηνήτειο Νοσοκομείο. Έγώ ήμουν πολύ χειρότερα από αυτές και έρχόταν στό κρεβάτι μου, μέ τό καρότσι και μέ τάζαν και μου έδιναν νερό.

Ό πατέρας μου, μου έλεγε: «Πρέπει νά πηγαίνεις πολύ συχνά στό Άσυλο νά τούς κάνεις παρέα». Τήν εποχή εκείνη, ό θεϊος μου, ό Ίωάννης Κανιάρης, δούλευε στην Πάτρα στό Ύπουργείο Γεωργίας. Μέ έπαιρνε στην Πάτρα τή Δευτέρα και μέ έφερνε στό χωριό τό Σάββατο. Καθόμουν μία ολόκληρη εβδομάδα και πήγαινα κάθε μέρα στό ίδρυμα «Παντοκράτορα», όπως έλεγαν τό Άσυλο.

Είχα μία φίλη στην Πάτρα, την Ευανθία, πού την είχα γνωρίσει στό νοσοκομείο στην Άθήνα. Τήν αγαπούσα ιδιαίτερα. Μου βρέθηκε πολύ. Αυτή είχε έλθει στό νοσοκομείο για πονοκεφάλους. Όταν μέ έστειλαν στό σπίτι οί γιατροί, ή Ευανθία μου έγραφε συχνά και έρχόταν και στό Σούλι. Καθόταν και μου έκανε συντροφιά. Ταιριάζαμε πολύ γιατί ήταν πολύ καλή χριστιανή. Είχαν γνωριστεί και οί γονείς μας. Οί γονείς της ήταν και αυτοί πολύ καλοί χριστιανοί. Γνώριζαν την περίπτωση μου και την άφηναν νά έρχεται. Κι έτσι όταν ό θεϊος μέ έπαιρνε στην Πάτρα μαζί του, μέ άφηνε στό σπίτι τής Ευανθίας. Η Ευανθία είχε δύο αδελφές και κάναμε όλες μαζί καλή παρέα.

Αυτό πού μου έχει μείνει στό μυαλό από τό

Ἄσυλο εἶναι πού κάθε βράδυ ἄκουγα τή βραδινή προσευχή ἀπό μικρόφωνο. Μιά πολύ ὠραία προσευχή. Πάντα ἡ ἴδια φωνή. Ζήτησα νά γνωρίσω τόν ἄνθρωπο πού ἔλεγε αὐτά τά ὠραία λόγια προσευχῆς πού ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς ἀκούγανε μέ μεγάλη προσοχή.

Μέ ὀδήγησαν σέ ἓνα θάλαμο καί μέ σύστησαν στόν Τάσο. Ὁ Τάσος ἦταν ἓνα νεαρό παιδί τελείως παράλυτο, πόδια καί χέρια. Γιά νά μπορεῖ νά κρατᾶ τό μικρόφωνο, τοῦ φοροῦσαν ειδικά σίδερα στά χέρια. Θαύμασα καί δόξασα γιά μία ἀκόμη φορά τό Θεό. Σκέφτηκα ὅτι ἀπό αὐτήν τή θέση αὐτό τό παλικάρι καταφέρνει καί κάνει ὅλο τό ἴδρυμα νά τόν παρακολουθεῖ μέ τόση προσήλωση καί νά λένε οἱ ἀσθενεῖς «Τί ὥρα εἶναι; Τώρα θά μᾶς μιλήσει ὁ Τάσος».

Ἐμεινα πολύ ὥρα μαζί του καί τόν ἄκουγα νά μιλάει τόσο ὠραῖα γιά τόν Θεό πού δέν ἤθελα νά φύγω. Μετά ἀπό τή συνάντηση αὐτή, κάθε φορά πού πῆγαινα στό ἴδρυμα ἐπισκεπτόμουν καί τόν Τάσο. Ὁφελούμουν ψυχικά τόσο πολύ ἀπό αὐτό τό παιδί. Τόν ἔβλεπα πάντα χαρούμενο καί τόν καμάρωννα. ***Ἐκεῖ πού ὑπάρχει ὁ Χριστός εἶναι ὄλα τόσο ὁμορφα. Δίνει τόση μεγάλη εὐλογία καί ὑπομονή. Ἄς εἶναι δοξασμένο τό Πανάγιο ὄνομά Του.***

Δέ θά ξεχάσω, ὅσο ζῶ, τήν πρώτη μου μέρα πού πῆγα στήν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ μου περπατώντας. Μόλις ἄνοιξα τήν πόρτα καί μπῆκα μέσα, ἔνοιωσα ὅτι μπῆκα στό σπῆτι τῆς Παναγίας. Αὐτό πού ἔνοιωσα τό κουβαλῶ πάντα μέσα μου.

Μόλις μπήκα (γιά πρώτη φορά) μέσα στην ἐκκλησία, αὐτομάτως οἱ χωριανοί ἔπεσαν στά γόνατα. Ἐκλαιγαν καί εὐχαριστοῦσαν τόν Θεό. Τό ἴδιο καί ὁ παπάς. Τί εὐλογία, Θεέ μου, ὅλο τό ἐκκλησίασμα νά δοξάζει τόν Θεό! Δέν ὑπάρχει πιό ὠραῖο πρᾶγμα σέ αὐτήν τή ζωή. Στό τέλος ἐγώ γονάτισα μπροστά στήν Παναγία, νά τήν εὐχαριστήσω.

Ὁ πατήρ Δημήτριος καί ὁ ψάλτης ἔψαλαν εὐχαριστήριους ὕμνους. Ἐνα παπαδάκι ἔφυγε τρέ-

χοντας. Πήγε σπίτι του και είπε στη μάνα του «Μαμά, έχασες! Σήμερα ήλθε η Φωτεινή περπατώντας στην εκκλησία. Θαύμα, μαμά, θαύμα!» Ἄκόμενη και τό μικρό παιδί χάρηκε. Ὁ πατήρ Δημήτριος μοῦ ἔλεγε: δέν ἦταν τό μόνο θαῦμα τό γεγονός, ὅτι περπάτησα. Τό μεγαλύτερο θαῦμα ἦταν τό γεγονός ὅτι ὄλο τό χωριό ἐξομολογήθηκε και κοινώνησε. Μόνο πέντε ἄτομα, μοῦ εἶπε ὁ πάτερ Δημήτριος, δέν ἐξομολογήθηκαν στό χωριό μας ἀλλά πήγαν στό διπλανό χωριό κι ἐξομολογήθηκαν. Ὅλα τά χωριά πίστεψαν γιατί ξέριανε ὅτι μία κοπέλα παράλυτη εἶναι καταδικασμένη νά πεθάνει. Ξαφνικά ὅμως μαθαίνουν γιά τό θαῦμα. Ἄλήθεια πῶς ἐνεργεῖ ὁ Θεός, γιά νά μᾶς βοηθήσει νά πιστέψουμε; Μέ πόσους εὐλογημένους τρόπους μᾶς τραβᾷ κοντά Του;

Μιά μέρα ἔλαβα γράμμα ἀπό τόν παπποῦ Ἄνασταση και τήν εὐλογημένη παρέα του, πού ἦταν ὁ ἀδελφός Στυλιανός, ἡ κυρία Κούλα και ἄλλοι. Στό γράμμα ἔγραφαν ὅτι:

...τό ἐρχόμενο Σάββατο θά ἔλθουμε και θά σοῦ φέρουμε ἕνα ὠραῖο δῶρο πού πολύ τό χρειάζεσαι. Σοῦ ἀγοράσαμε ἕνα ἀναπηρικό καρότσι νά μορεῖς νά βγαίνεις λίγο ἀπό τό κρεβάτι.

Ἄμέσως ἀπάντησα στό γράμμα τους:

Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τήν ἀγάπη σας και τό εὐλογημένο δῶρο σας. Ἀλλά δέν τό χρειάζομαι γιατί τώρα, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ και τῆς Ἀγίας Βαρβάρας, περπάτησα.

Στή συνέχεια τούς ἐξιτόρησα στό γράμμα τό θαῦμα. Ὁ Θεός μέ ἀξίωσε νά γνωρίσω αὐτήν τήν εὐλογημένη παρέα καί νά ὠφεληθῶ πολύ ἀπό αὐτούς. Ἦταν πραγματικά δῶρο Θεοῦ. Ὅλοι κάθε Σάββατο βράδυ πήγαιναν στήν ὀλονυκτία στό Χριστό στά Σπάτα.

Τά νέα ἔφτασαν στό Χριστό στά Σπάτα προτοῦ ἀκόμη πάω. «Θυμόσαστε», ἔλεγαν, «τήν κοπέλα τήν παράλυτη πού ἔφερναν οἱ γονεῖς της; Περπάτησε!!!» Ὅλοι δόξαζαν τόν Θεό.

Εἶχαμε τάξει μαζί μέ τή φίλη μου τήν Εὐανθία ἀπό τήν Πάτρα, τό πρῶτο Πάσχα πού θά περπατήσω νά τό κάνουμε στό Χριστό στά Σπάτα, πού γιορτάζει τῆς Ἀναστάσεως. Ἔτσι καί ἔγινε τό πρῶτο Πάσχα. Ἐγώ μέ τούς γονεῖς μου καί ἡ φίλη μου μέ τούς δικούς της κάναμε ὅλοι μαζί Ἀνάσταση στά Σπάτα. Ὅλοι μέ ἔδειχναν καί ἔλεγαν: «Αὐτή εἶναι ἡ κοπέλα!! Ἦτανε παράλυτη!! Χίλιες δόξες νά ἔχεις, Θεέ μου».

Δέν ξεχνῶ καί τόν εὐεργέτη μου τό γιατρό, τόν κύριο Διαμαντόπουλο, πού ἐρχόταν ἀφιλοκερδῶς ἀπό τήν Ἀθήνα στό χωριό καί μέ παρακολουθοῦσε, προσπαθώντας νά μέ ἀνακουφίσει, νά μέ βοηθήσει. Πῆγα μία μέρα στό ἰατρεῖο του χωρίς ραντεβουῦ θέλοντας νά τόν εὐχαριστήσω. Μόλις μέ εἶδε ξαφνιάστηκε. Μοῦ εἶπε: «Ἦσουν στό κρεβάτι ἓνα κομμάτι κρέας καί τώρα βλέπω μπροστά μου μιά ὠραία δεσποινίδα». Τοῦ μίλησα γιά τό θαῦμα πού μοῦ ἔκανε ὁ Θεός διά μέσου τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ἀνταποκρίθηκε ὁ γιατρός μέ μεγάλη συγκίνηση: «Πιστεύω ὅτι

θαῦμα εἶναι πού περπάτησες, γιατί ἐπιστημονικῶς δέν μπορούσαμε νά κάνουμε τίποτα γιά νά σέ βοηθήσουμε. Δέν ξέρεις πόση μεγάλη χαρά μοῦ ἔδωσες σήμερα».

Ἄφου τόν εὐχαρίστησα, ἔφυγα καί ὑποσχέθηκα στόν ἑαυτό μου νά βοηθάω καί ἐγώ ὅσο μπορῶ. Ἕνα χαμόγελο, ἕνα παρηγορητικό λόγο, δέ στοιχίζει τίποτα, καί ὅμως προσφέρει πολλά. Φεύγοντας κάποτε ἀπό τό νοσοκομεῖο παράλυτη μέ τό φορεῖο, εἶχα ὑποσχεθεῖ στους γιατρούς μου ὅτι: **«φεύγω παράλυτη, ἀλλά θά περπατήσω καί θά ἔλθω νά μέ δεῖτε»**. Δέν ξέρετε πόσο καρτεροῦσα ὄλον αὐτόν τόν καιρό τήν εὐλογημένη ἡμέρα πού θά πήγαινα στό νοσοκομεῖο περπατώντας. Ἦλθε ἐπιτέλους αὐτή ἡ εὐλογημένη ἡμέρα. Πήγα στό Αἰγινήτειο Νοσοκομεῖο. Ὅλοι οἱ γιατροί, οἱ νοσοκόμες καί ὄλο τό προσωπικό μέ γνώριζαν, γιατί τήν τελευταία φορά ἔμεινα στό νοσοκομεῖο ἕναν ὀλόκληρο χρόνο. Μόλις μπήκα στήν πόρτα, μοῦ λέει ὁ θυρωρός:

– Ἔη, ποῦ πᾶς; Δέν ἔχει ἐπισκεπτήριο.

– Τί κάνετε, κύριε Λαμπρινέ; Ἐγώ ἦλθα νά σᾶς ἐπισκεφτῶ σήμερα. Δέν θά μέ ἀφήσετε νά περάσω;

Μέ κοίταζε καλά-καλά.

– Δέν μπορεῖ νά εἶσαι αὐτή πού νομίζω, μοῦ λέει αὐτός.

– Ναί, αὐτή στήν ὁποία ἔφερνες τά γράμματα στό κρεβάτι, μέ θυμᾶστε;

Τά ἔχασε ὁ χριστιανός.

—Πρώτη φορά βλέπω νά γυρίζει μία παράλυτη περπατώντας, μοῦ εἶπε.

Περνώντας ἀπό τήν εἴσοδο, συνάντησα τό γιατρό πού μοῦ εἶχε πει ὅτι στήν ἐποχή μας δέ γίνονται θαύματα. Αἰφνιδιάστηκε, σταμάτησε καί μέ κοιτοῦσε καλά-καλά, λέγοντάς μου:

—Σέ κοιτοῦσα καί ἀναρωτιόμουν ποιά εἶναι αὐτή ἡ ὠραία δεσποινίδα.

—Φεύγοντας ἀπό ἐδῶ, σᾶς εἶπα ὅτι θά περπατήσω καί θά ἔλθω νά μέ δεῖτε. Ὅπως βλέπετε, κράτησα τήν ὑπόσχεσή μου. Προσωπικά, σέ ἐσᾶς θέλω νά ἀποδείξω ὅτι πάντα γίνονται τά θαύματα.

Μπήκα μέσα στό θάλαμο πού νοσηλεύομουν γιά ἕνα χρόνο. Τό πρῶτο πού κοίταξα μέ νοσταλγία ἦταν ὁ νιπτήρας μέ τή βρύση, τήν πλησίασα, τήν ἀνοιξα καί ἔπλυνα τά χέρια μου. Μαθεύτηκε σέ ὄλο τό νοσοκομεῖο ὅτι ἤμουν ἐκεῖ. Γέμισε ὁ θάλαμος μέ γιατρούς καί νοσοκόμες. Ὅλοι μέ θυμόνταν. Τούς ἐξήγησα ὅτι ὅσον καιρό ἤμουν παράλυτη σέ αὐτό τό θάλαμο, πού δέν μπορούσα νά κουνήσω οὔτε τά πόδια μου καί οὔτε τά χέρια μου, ἔβλεπα τίς νοσοκόμες νά ἀνοίγουν τή βρύση, νά πλένουν τά χέρια τους καί ζήλευα. Ἀναρωτιόμουν «ἄραγε, καταλαβαίνουν τί μεγάλο δῶρο εἶναι ἀπό τόν Θεό νά μπορείς νά ἀνοίξεις τή βρύση, νά πλένεσαι, νά δροσίξεις;» Καθημερινά πράγματα πού φαίνονται ἀσήμαντα. Γι' αὐτόν πού τά στερεῖται ὅμως εἶναι πολύ σημαντικά. Μέ ρωτοῦσαν οἱ γιατροί τί ἔκανα ὄλον αὐτόν τόν καιρό; Πῶς ἔγινε καλά;

Καί ὄλοι θαύμαζαν! Οἱ νοσοκόμες σταυροκοπιοῦνταν. Ὁ θάλαμος εἶχε εἴκοσι κρεβάτια γεμάτο ἀπό κοπέλες παράλυτες. Πῆγα κοντά, τούς μίλησα, τούς ἔδωσα ἐλπίδα καί χαρά.

Ἐφυγα ἀπό τό νοσοκομεῖο δοξάζοντας γιά μία ἀκόμη φορά τόν Θεό μέσα ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μου. Θυμᾶμαι, τό 1973, εἶχα πάει γιά ὑδροθεραπεία στό νοσοκομεῖο ΚΑΤ ὅταν ἔφεραν τόν Ἀλέξανδρο Ὠνάση βαριά τραυματισμένο ἀπό ἀεροπορικό ἀτύχημα. Ὁ πατέρας του, ὁ βαθύπλουτος Ὠνάσης, μόλις ἔμαθε γιά τό ἀτύχημα, ἔδωσε διαταγή νά φέρουν πρῶτα τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπό τήν Τήνο καί μετά τούς γιατρούς ἀπό τό ἐξωτερικό. Ἐφεραν τήν θαυματουργική εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Τήνου. Βλέπετε, τά λεφτά δέν μποροῦν νά μᾶς τά δώσουν ὅλα. Στίς δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς μας, σηκώνουμε τό βλέμμα στόν οὐρανό καί ζητᾶμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Κανένας ἄλλος δέν μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει.

Ἡ λύπη, ἡ στενοχώρια καί ἡ χαρά εἶναι κοινή μερίδα ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀπό τοῦ βασιλιᾶ στό παλάτι μέχρι τοῦ ἀθίγγανου στό τσαντίρι. Ὅλοι μας, πλούσιοι καί φτωχοί, δοκιμαζόμαστε. Δέν ξεχωρίζει ὁ Θεός. Στά μάτια Του εἴμαστε ὄλοι τό ἴδιο. Μιά ψυχή.

Περνοῦσαν οἱ μέρες στό χωριό εὐχάριστα. Κάθε Τετάρτη κάναμε τήν παράκληση τῆς Παναγίας καί τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Ἦταν πολύ συγκινητικό πού ἔφευγαν νωρίτερα οἱ γυναῖκες ἀπό τά χωράφια, ὅπου δούλευαν, καί ἔτρεχαν

νά προλάβουν τήν παράκληση. Ἐγώ πήγαινα πολλές φορές στό Χριστό στά Σπάτα, στά κηρύγματα τοῦ ἀδελφοῦ Γεωργίου στό Νέο Κόσμο καί τῆς ἀδελφῆς Καλλιόπης. Μέ φιλοξενοῦσε ἡ κυρία Κούλα καί μαζί πηγαίναμε σέ διάφορες χριστιανικές ἐκδηλώσεις.

Δυστυχῶς, ἡ μητέρα μου ὅσον καιρό ἤμουν παράλυτη ἐκλαιγε καί ἔλεγε «νά δῶ τή Φωτούλα νά περπατήσει καί καρκίνος νά μέ πιάσει νά πεθάνω». Δυστυχῶς, ἔτσι καί ἔγινε. Μόλις περπάτησα, ἡ μητέρα μου ἀρρώστησε ἀπό καρκίνο τοῦ μαστοῦ. Αὐτό ἦταν καί ἄλλη μιά δοκιμασία γιά τήν οἰκογένειά μου. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας δεύτερος Ἰώβ. Ποτέ δέν παραπονοιοῦταν. Πάντα ἔλεγε: «δόξα τῷ Θεῷ καί μή χειρότερα». Οἱ θεῖοι μου τόν ἄκουγαν νά δοξάζει τόν Θεό καί μοῦ ἔλεγαν: «εἶναι καλά στό μυαλό του ὁ πατέρας σου; Μήπως ἀπό τή στενοχώρια τοῦ ἔχει στρίψει;»

Ἦταν πολύ καλά στό μυαλό, ἀλλά ὁ πόνος τόν εἶχε κάνει δυνατό. Μιά μέρα, καθῶς μιλοῦσαμε, τόν ρώτησα:

– Πατέρα, γιατί λές «καί μή χειρότερα»; Καί τότε μοῦ διηγήθηκε μιά ἀληθινή ἱστορία.

– Ὑπάρχουν, παιδί μου, πολύ χειρότερα. Γεννήθηκαν δύο ἀδέλφια δίδυμα κολλημένα πλάτη μέ πλάτη. Γιά νά περπατᾶνε σήκωνε ὁ ἕνας τά πόδια του ψηλά καί ὁ ἄλλος τόν κουβαλοῦσε. Ποτέ δέν εἶδε ὁ ἕνας τό πρόσωπο τοῦ ἄλλου. Δέν ἤξερε πῶς μοιάζει αὐτός πού κουβαλοῦσε. Τά χρόνια ἐκεῖνα δέ γίνονταν ἐγχειρήσεις ὅπως σήμερα. Περνοῦσαν τά χρόνια. Ὁ πα-

τέρας τους τούς ἔλεγε· «καί μὴ χειρότερα» καὶ τὰ παιδιὰ τὸν ρωτοῦσαν· «ὑπάρχουν χειρότερα;». «Ναί, παιδιὰ μου, ὑπάρχουν πολὺ χειρότερα», ἀνταποκρίθηκε αὐτός. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ, ἀρρώστησε τὸ ἓνα παιδί καὶ πέθανε καὶ τὸν κουβαλοῦσε ὁ ἄλλος πεθαμένο. «Εἶδες, παιδί μου», τοῦ λέει, «πού ὑπάρχουν καὶ χειρότερα»; Βέβαια, δέν ἔζησε καὶ ὁ ἄλλος γιὰ πολὺ.

Δόξαζα τὸν Θεό, πού ξαναβρῆκα τὸ φῶς μου, πού μπόρεσα καὶ ξανά νά σταθῶ στὰ πόδια μου. Μοῦ εἶχε μείνει ὅμως, ἀπὸ τὴν παραλυσία, μία ἀδυναμία. Δέν παραπονούμεν γι' αὐτό. Τὸ ἔβλεπα σάν ἓνα χαλινάρι μὲ τὸ ὁποῖο μὲ κρατοῦσε ὁ Θεός κοντά του.

Ἡμουνα 23 χρονῶν

Στὶς 26 Δεκεμβρίου τὸ 1973 ἀποφάσισα νά κάνω ἓνα ταξίδι στὴν Αὐστραλία, γιὰ δύο μῆνες.

—Πατέρα, θά πάρω μαζί μου στὴν Αὐστραλία τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού μοῦ ἔκανε συντροφιά, ὅσον καιρὸ ἤμουν παράλυτη. Δέν μπορῶ νά τὴν ἀποχωρισθῶ αὐτὴν τὴν εἰκόνα. Ἡ μητέρα μου τότε ἔβαλε τὶς φωνές.

—Ὅχι, μοῦ λέει, δέν θά τὴν πάρεις, γιατί ὅταν τὴν πάρεις δέ θά γυρίσεις πίσω.

Ἡ μητέρα μου δέν ἤθελε νά φύγω ἀπό τό χωριό. Φοβόταν ὅτι θά μείνω γιά πάντα στήν Αὐστραλία. Ἐγώ ὅμως τῆς ὑποσχέθηκα, ὅτι σέ δύο μῆνες θά γυρίσω. Ποτέ ὅμως δέν πρέπει νά δίνουμε ὑποσχέσεις, γιατί δέν ξέρουμε τό αὔριο τί θά μᾶς ξημερώσει. Ὁ πατέρας μου γιά νά μή μᾶς κακοκαρδίσει πῆγε καί ἀγόρασε τήν ἴδια εἰκόνα. Ξεκρέμασε τή δική μου, μοῦ τήν ἔβαλε μέσα στή βαλίτσα μου, μαζί μέ τήν εὐχή του, καί κρέμασε στήν ἴδια θέση τήν ἄλλη πού ἀγόρασε.

Ταξιδεύοντας γιά τήν Αὐστραλία, μέσα στό ἀεροπλάνο, ἀναρωτιόμουν «ἄραγε, θά ἔβρισκα ἐλληνική ἐκκλησία;». Αὐτό μέ ἀπασχολοῦσε πολύ σέ ὅλο τά ταξίδι. Δέν ἤξερα πῶς εἶναι ἡ Αὐστραλία. Μόλις ἔφτασα, ἡ ἀδελφή μου μέ τήν οἰ-

κογένειά της μέ ἀγκάλιασαν καί μέ ὑποδέχτηκαν μέ πολλή ἀγάπη.

Ζήτησα Ἑλληνα γιατρό καί, ὦ τοῦ θαύματος! Μοῦ σύστησαν τό γιατρό, τόν κύριο Ἀντωνιάδη. Ὅταν γιά πρώτη φορά τόν ἐπισκέφτηκα στό ἰατρεῖο του, στό Prince of Wales Hospital, μὴ γνωρίζοντας ὅτι ὁ γιατρός αὐτός εἶναι καί θεολόγος καί ἓνας ἀπό τοὺς ἰδρυτές τῶν κατηχητικῶν σχολείων στήν Αὐστραλία, ἄρχισα νά τοῦ λέω τό ἱστορικό μου καί πολύ χαρακτηριστικά τοῦ εἶπα:

– Ἐγὼ γιατρέ μου ἤμουν τυφλή καί παράλυτη. Ἀλλὰ δέ μέ βοήθησαν οἱ γιατροί νά γίνω καλά. Ἐμένα μέ βοήθησε ὁ Θεός καί ξαναβρῆκα τό φῶς μου καί περπάτησα. Ἐσεῖς ὡς ἐπιστήμονας μπορεῖ νά μὴν πιστεύετε σέ ὅλα αὐτά πού σᾶς λέω. Ἐγὼ, ὅμως, αὐτά ὅλα τά πιστεύω, γιατί τά εἶψα καί δοξάζω τόν Θεό.

Δέν μπορῶ νά ξεχάσω τήν ἀπάντηση τοῦ γιατροῦ.

– *Κι ἐγὼ πιστεύω κι ἀγαπῶ τόν Θεό καί χαίρομαι πού ὁ Θεός μαζί μέ τήν ἀρρώστια σου ἔδωσε τόση δύναμη. Θέλω νά κάνεις παρέα μέ τή γυναῖκα μου. Εἶναι μία ἀπό τίς ὁμιλήτριες στό χριστιανικό φιλικό κύκλο, ὁ ὁποῖος γίνεται κάθε Σάββατο στήν Ἀρχιεπισκοπή. Ἐκεῖ θά γνωρίσεις πολλές κοπέλες καί θά κάνεις παρέα.*

Τό ἐρχόμενο κιόλας Σάββατο πῆγα στόν χριστιανικό κύκλο. Ἐκεῖνο τό Σάββατο, τήν ὁμιλία τήν ἔκανε ὁ πατήρ Στέφανος. Μαζί μέ τόν πατήρ Στέφανο καί τήν κυρία Ἀντωνιάδου μαζεύ-

τηκαν και πολλές κοπέλες. Μοῦ ἄρρεσε τόσο πολύ και ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου νὰ μὴν ἀπουσιάσω κανένα Σάββατο. Οἱ κοπέλες μοῦ συστήθηκαν ὅλες και μέ ἀγκάλιασαν μέ πολλή ἀγάπη.

Ὅσο πηγαινα στὸν κύκλο, τόσο πιό πολύ μέ τραβοῦσε. Παρακαλοῦσα νὰ ἔρχεται γρήγορα τό Σάββατο. Πηγαίναμε ἐκδρομές σέ διάφορα μέρη τοῦ Σύδνεϋ. Τό καλοκαίρι, πηγαίναμε κατασκήνωση στὸν Ἅγιο Γεώργιο στό βουνό. Ἦταν ἀξέχαστες εὐλογημένες μέρες, γεμάτες Θεό. Ὁ γιατρός, ὁ κύριος Ἀντωνιάδης, μοῦ εἶπε, πῶς μπορῶ, ἂν θέλω, νὰ κάνω κατηχητικό σχολεῖο στήν Ἀρχιεπισκοπή. Αὐτό μοῦ ἔδωσε μεγάλη χαρά. Τώρα θά εἶχα δύο εὐχάριστες ἀπασχολήσεις. Τό Σάββατο τὸν κύκλο, τὴν Κυριακή τό κατηχητικό. Ἐνοιωθα τόση χαρά μέ τὰ παιδάκια. Ἀγαπῶ πολύ τὰ παιδιά. Τὰ βλέπω ὅλα τόσο ἀθῶα και γλυκά.

Στή συνέχεια, ὁ γιατρός μου, ὁ κύριος Ἀντωνιάδης, πῆγε στήν Ἑλλάδα, εἶδε τοὺς γιατροὺς μου, ἔκανε συμβούλιο μαζί τους και σέ μία ἐπίσκεψη, μοῦ εἶπε:

«Ἐχουν γίνει πολλά συμβούλια στήν Ἑλλάδα, στήν Ἀγγλία και στήν Αὐστραλία και ἡ ἔρευνα ὅλου τοῦ κόσμου δέν μπορεῖ νὰ χαρακτηρίσει τό ὄνομα τῆς ἀσθένειάς σου. Δέν μπορούμε νὰ καταλάβουμε πῶς τυφλώθηκες, πῶς ξαναβροῆκες τό φῶς σου, πῶς παρέλυσες και πῶς ξαναπερπάτησες».

Ἐγώ τότε θυμήθηκα τὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς Ἀργυρώς πού μοῦ εἶπε ὅτι κανένας γιατρός δέ θά βρεῖ τὴν ἀσθένειά σου.

Μιά μέρα έλαβα ένα γράμμα από την Έλλάδα από τη μητέρα μου. Μοῦ έγγραφε: «Εγώ, κόρη μου, ετοιμάζομαι για τό μεγάλο ταξίδι. Σε μία έβδομάδα θά φύγω». Μοῦ έδινε τήν εὐχή της. Σε μία έβδομάδα ή μητέρα μου πέθανε. Είχε προνοήσει τό θάνατό της. Πόνεσα καί έκλαψα πολύ. Φόρεσα μαῦρα καί είδα μετά τή μητέρα μου στόν ὕπνο μου νά μοῦ λέει:

«Εμεῖς, κόρη μου, φορᾶμε ἄσπρα καί ἔχουμε χαρά. Γι' αὐτό βγάλε τά μαῦρα καί θέλω νά σε βλέπω χαρούμενη».

Τότε ἄρχισα νά σκέπτομαι τόν πατέρα μου. Είχε μείνει μόνος του καί στενοχωριόμουν πολύ. Ἦμουν σέ ἀπόγνωση. Δέν ἤξερα τί νά κάνω. Οἱ ἀδελφές μου μοῦ ἔλεγαν πῶς πρέπει ἐγώ νά κοιτάξω τόν πατέρα μας, γιατί ἦμουν ἀνύπαντρη καί δέν είχα ὑποχρεώσεις. Μέ ἔκαναν νά νοιώθω ὑπεύθυνη καί νά πικραίνομαι. Πῆγα στόν κύριο Ἀντωνιάδη καί τοῦ ἀνακοίνωσα:

—Γιατρέ μου, θά φύγω, θά πάω στήν Έλλάδα νά κοιτάξω τόν πατέρα μου. Εἶναι μόνος.

Ὁ γιατρός μοῦ εἶπε:

—Ἀφοῦ ἔχεις δύο ἀδελφές στήν Έλλάδα, μποροῦν αὐτές νά κοιτάξουν τόν πατέρα σου. Ἐσύ, κόρη μου, πρέπει νά φτιάξεις τή ζωή σου καί νά μή νοιώθεις καθόλου ὑπεύθυνη.

Ὅμως δέν ἤσύχασα, διότι πονοῦσα για τό θάνατο τῆς μητέρας μου καί για τόν πατέρα μου, πού εἶχε μείνει μόνος του. Μιά μέρα ἦμουν μόνη μου στό σπίτι. Πῆρα τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας,

γονάτισα μαζί της κι έκλαψα τόσο πολύ πού στο χαλί δημιουργήθηκε μία λεκάνη από τὰ δάκρυά μου. Τό ἴδιο βράδυ, εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι πηγαινα μέ τό τρένο στήν Ἀρχιεπισκοπή νά κάνω κατηχητικό στά παιδιά, ὅπως κάθε Κυριακή. Τό τρένο ὅμως ἦταν ἄδειο. Ἦτανε μέσα μόνο ἡ μακαρίτισσα ἢ μητέρα μου. Τότε ἦλθε κοντά μου μιά μαυροφορεμένη γυναῖκα. Μόλις μέ πλησίασε ἐξαφανίστηκαν τὰ ροῦχα τὰ μαῦρα πού φοροῦσε καί φοροῦσε τὰ ροῦχα τῆς Παναγίας. Μέ ρώτησε μέ πολλή ἀγάπη:

«Γιατί κλαῖς τόσο πολύ, Φωτεινή; Ἐγώ, κόρη μου, εἶμαι μαζί σου καί θά σέ βοηθήσω. Τό βλέπεις αὐτό τό παλικάρι;», καί μοῦ ἔδειξε τόν ἄντρα πού παντρεύτηκα ἀργότερα. Τόν ἔβλεπα γιά πρώτη φορά. *«Λοιπόν»*, συνέχισε ἡ Παναγία, *«τόν λένε Παναγιώτη καί ἐσένα κόρη μου θά σέ παντρευτεῖ!»*.

Γύρισα καί τόν εἶδα, καί, ὅπως τόν κοιτοῦσα, ἔγινε μικρό παιδί. Αὐτό φανέρωνε ὅτι ἡ ψυχὴ του θά ἦταν σάν μικροῦ παιδιοῦ. Ἐγώ, ὅμως, δέν σκεπτόμουν καθόλου τό γάμο. Μάλιστα, κεντοῦσα πολύ. Ἐπλεκα διάφορα πετσετάκια καί τὰ ἔδινα γιατί πίστευα ὅτι ἐγώ δέν τὰ χρειάζομαι, μιά πού δέ θά παντρευόμουν.

Τό ὄνειρο τό εἶδα τήν Παρασκευή, ἀλλά ὄνειρο ἦτανε, δέν ἔδωσα καμιά σημασία. Τήν Κυριακή σηκώθηκα νά πάω στήν ἐκκλησία. Πῆρα τό τρένο καί τό ἴδιο δρομολόγιο, ὅπως κάθε Κυριακή, ὅταν πηγαινα ἐκκλησία στήν Ἀρχιεπισκο-

πή και έκανα κατηχητικό στα παιδάκια. Σχόλασε ή έκκλησία, πήρα αντίδωρο και βγαίνοντας έξω, άνυποψίαστη, βλέπω στο προαύλιο τό παλικάρι πού μου έδειξε στον ύπνο μου ή Παναγία. Τόν άκουσα νά ρωτάει τά παιδάκια μου πώς λένε τή δασκάλα τους. Τά έχασα. Ήλθαν στό μυαλό μου όλα όσα είχα δεϊ στον ύπνο μου. Μέ πλησίασε και μου είπε:

- Έμένα μέ λένε Παναγιώτη και έρχομαι σ' αυτήν τήν έκκλησία για σένα. Μοϋ άρέσεις και έχω καλό σκοπό για σένα.

- Μά, έγώ δέν έχω τίποτα. Μόνο εϊκόνες έχω, του άπάντησα.

Έβαλε τά γέλια:

- Αφου έχεις εϊκόνες θά μās βοηθήσουν. μοϋ είπε.

Έγώ νόμισα ότι έκανα μεγάλη άμαρτία πού μιλούσα μέ έναν άνδρα. Γι' αυτό αισθάνθηκα τήν ανάγκη νά πάω για έξομολόγηση στον πάτερ Λεωνίδα.

Τότε στην Αρχιεπισκοπή λειτουργούσε ο Αρχιμανδρίτης, ο πατήρ Λεωνίδας. Μέ άγαπούσε πολύ και τον έμπιστευόμουν και έξομολογούμουν πολύ συχνά. Του τηλεφώνουσα, του έλεγα τά πάντα και ώφελούμουν από τίς πολύτιμες συμβουλές του.

Όταν μέ είδε ο πατήρ Λεωνίδας παρεξενεύτηκε και μέ ρώτησε.

- Μά, Φωτεινή, τό Σάββατο έξομολογήθηκες, γιατί ξαναήλθες;

– Πάτερ, ἔκανα μία μεγάλη ἁμαρτία.

Ἄνησύχησε ὁ πατήρ Λεωνίδας.

– Τί ἔκανες, Φωτεινή;

– Πάτερ, μίλησα μέ ἓναν ἄνδρα. Τοῦ διηγήθηκα καί τό ὄνειρο πού εἶχα δεῖ.

Ἄπατήρ Λεωνίδας ἔκλαιγε:

– Δέν εἶναι κακό, παιδί μου. Ἡ ἴδια ἡ Παναγία σου τόν ἔστειλε καί ἐγώ κόρη μου θά σέ παντρεύω. Μόνο πρέπει νά τόν γνωρίσουμε.

Μοῦ φέρθηκε ὁ πατήρ Λεωνίδας σάν ἀληθινός πατέρας. Πῆγε στή δουλειά τοῦ Παναγιώτη, ζήτησε πληροφορίες γι' αὐτόν καί ὅπου ρώτησε τοῦ ἔλεγαν τά καλύτερα λόγια.

Τότε τηλεφώνησα καί στό γιατρό μου, τόν καθηγητή, τόν κύριο Ἀντωνιάδη, γιά νά τόν ρωτήσω ἄν μπορῶ νά παντρευτῶ ἐπειδή εἶχα περάσει αὐτήν τήν ἀσθένεια. Συζητήσαμε γι' αὐτό τό θέμα πολύ. Ὁ κύριος Ἀντωνιάδης ὄχι μόνο σάν γιατρός ἀλλά καί σάν στοργικός πατέρας, μοῦ εἶπε:

– Βεβαίως μπορεῖς νά παντρευτεῖς. Μόνο πού δέν θά μπορέσεις νά κάνεις παιδιά, γιατί τά φάρμακα πού ἔχεις πάρει καταστρέφουν τό σπέρμα τῆς μητρότητας. Κανείς ἀπό ὅσους ἔχουν κάνει αὐτή τή θεραπεία δέν ἔκαναν παιδιά. Πρέπει νά τό πεις αὐτό στόν ἀρραβωνιαστικό σου. Μήν τοῦ τό κρύψεις γιατί εἶναι ἁμαρτία.

Μόλις ἔκλεισα τό τηλέφωνο, εἶπα:

«Ἄγία μου Βαρβάρα, ἐσύ μέ σήκωσες ἀπό τό κρεβάτι καί περπάτησα, καί δέ θά μοῦ δώσεις παιδιά;».

Τότε ένοιωσα ένα χέρι, τό χέρι τής Άγίας Βαρβάρας, στήν πλάτη μου. Μέ έσπρωξε νά γονατίσω νά προσευχηθῶ. Μόλις τελείωσα τήν προσευχή μου, πίστεψα ὅτι θά κάνω παιδιά. Τότε ήλθε καί ὁ ἀρραβωνιαστικός μου. Τοῦ εἶπα ὅτι μίλησα μέ τό γιατρό μου καί μοῦ εἶπε ὅτι δέ θά κάνω παιδιά. Καί αὐτός μου ἀπάντησε:

«Ἄς λέει ὁ γιατρός. Ἐμεῖς θά κάνουμε ὅσα παιδιά μᾶς δώσει ὁ Θεός».

Τηλεφώνησα στήν Ἑλλάδα στόν πατέρα μου. Τότε στό χωριό δέν εἶχαν τηλέφωνο στά σπίτια. Ὑπῆρχε τηλέφωνο στό καφενεῖο τοῦ χωριοῦ, καί, ὅταν τηλεφώνησα, τοῦ φώναξαν ἀμέσως «Τρέξε, ἔχεις τηλέφωνο». Ἦλθε ὁ πατέρας μου στό τηλέφωνο καί τοῦ ἀνακοίνωσα τά εὐχάριστα νέα μου: «Πατέρα, παντρεύομαι καί θέλω νά ἔλθεις στό γάμο μου». Ὁ πατέρας μου δέν μποροῦσε νά μοῦ μιλήσει ἀπό τή συγκίνηση. Τόν ἄκουγα πού ἔκλαιγε. Τόν ἔβλεπαν ὅλοι μέσα στό καφενεῖο πού ἔκλαιγε στό τηλέφωνο. Εἶχαν μείνει ἄφωνοι. «Κάτι κακό ἔπαθε ἡ Φωτεινή», ἔλεγαν, «γιά νά κλαίει». Τό μόνο πού μπόρεσε νά πεῖ ὁ πατέρας μου ἦταν «τήν εὐχή μου, παιδί μου!». Ἐκλείσει τό τηλέφωνο καί μετά, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος, πῆγε καί κάθισε στό τραπέζι τοῦ καφενεῖου καί ἔκλαιγε. Ὅλοι τόν κοιτοῦσαν στενοχωρημένοι. Μόλις ὁ πατέρας μου κατάφερε νά συνέλθει, φώναξε τό γκαρσόνι καί τοῦ λέει: «Κέρασε ὅλους ὅσοι εἶναι στό μαγαζί, γιατί ἡ Φωτεινή παντρεύεται!!»

Τό τί ἔγινε δέν περιγράφεται. Ὅλοι οἱ χωριανοί εἶχαν ζήσει τό δράμα μου. Μέ εἶχαν δεῖ παράλυτη, ἤξεραν ὅτι πεθαίνω. Μέ εἶδαν ξανά νά γίνομαι καλά, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ὅταν ξαφνικά ἔμαθαν ὅτι παντρεύομαι ἐξεπλάγησαν. Μέ τό δίκαιό τους χάρηκαν τόσο. Κάποια στιγμή ὁ πατέρας μου, ἀφοῦ εἶχε συνέλθει λίγο, γύρισε καί τούς εἶπε:

– Ἡ Φωτεινή θέλει νά πάω στήν Αὐστραλία γιά νά τήν πάω νύφη στήν ἐκκλησία.

– Καί βέβαια θά πᾶς!, τοῦ εἶπαν ὅλοι μέ ἓνα στόμα.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅλοι οἱ συγχωριανοί μου ἔζησαν τό δράμα μου ἀπό πολύ κοντά καί πόνεσαν καί ἔκλαψαν πολύ γιά μένα. Μέ ἀγαποῦν ἀλλά καί ἐγώ τούς ἀγαπῶ ὅλους.

Τό χωριό μου εἶναι μικρό καί ὅταν πεθαίνει κάποιος χτυπᾶ ἡ καμπάνα πένθιμα καί πηγαίνουν ὅλοι στήν κηδεῖα καί μετά στό σπίτι τοῦ ἐκλιπόντος γιά καφέ. Ἐπίσης, τό ἴδιο γίνεται καί στίς χαρές. Ὅταν γίνεται ἓνας γάμος πηγαίνουν ὅλοι οἱ χωριανοί στήν ἐκκλησία, παρακολουθοῦν τήν τελετή τοῦ γάμου καί μετά πάλι ὅλοι μαζί στό τραπέζι τῆς χαρᾶς. Ὁ πόνος καί ἡ χαρά εἶναι κοινή μερίδα γιά ὅλους. Πόσο μου ἔχουν λείψει ὅλα αὐτά! Ἐχω φύγει ἀπό τό χωριό ἀπό τό 1973 καί τώρα εἶναι 2015. Θυμᾶμαι μέ νοσταλγία τά ἤθη καί τά ἔθιμα τοῦ χωριοῦ καί θέλω νά πιστεύω ὅτι ἔτσι συνεχίζονται καί σήμερα.

Τελικά, ὁ πατέρας μου ἦλθε στήν Αὐστραλία

παραμονές του γάμου. Δυστυχώς, ή μητέρα μου δέν πρόλαβε τέτοια χαρά, νά μέ καμαρώσει νυφούλα. Είχε πεθάνει, αλλά από εκεί ψηλά μέ φυλάει καί χαίρεται γιά μένα, είμαι σίγουρη γι' αυτό. Ο πατέρας μου χάρηκε πού γνώρισε τόν άρραβωνιαστικό μου. «Είναι παιδί του Θεού», μου είχε πει τότε.

Ο γάμος έγινε στις 6 Νοεμβρίου τό 1977 στην Αρχιεπισκοπή, στην εκκλησία όπου έκανα κατηχητικό στά παιδάκια. Ο πατέρας μου μέ πήγε νύμφη στην εκκλησία. Κατά τή διάρκεια τής διαδρομής, έκλαιγε μέσα στό αυτοκίνητο καί έλεγε:

«Περίμενα εγώ νά σε πάω νύμφη στην εκκλησία; Εγώ, πού σε κουβαλοῦσα μέ τό φορεϊο;».

Ἔκλαιγε καί δόξαζε τόν Θεό.

Καλεσμένοι ἦταν ὅλες οἱ κοπέλες τοῦ Χριστιανικοῦ Κύκλου, ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως, ὅλες οἱ κυρίες ἀπό τά κηρύγματα τῆς μητέρας Καλλινίκης, ὅλοι οἱ κατηχητές καί οἱ κατηγήτριες καί οἱ συγγενεῖς μου. Ἦταν ἕνας χριστιανικός γάμος χωρίς γλέντια καί διασκεδάσεις. Ὁ πατέρας μου ἦταν πολύ χαρούμενος, ἀλλά δέν σταμάτησε σέ ὄλο τό μυστήριο νά σκουπίζει τά μάτια του. Ἔμεινε 20 μέρες στήν Αὐστραλία κι ἔφυγε γιά τήν Ἑλλάδα πολύ εὐχαριστημένος γιά μένα, ἀλλά καί πολύ ἄρρωστος. Ὑπόφερε ἀπό προστάτη. Ἔκανε πολύ μεγάλη προσπάθεια νά κρύβει τούς πόνους του.

Ἐγώ ἤμουν πολύ εὐτυχισμένη μέ τό σύζυγό μου, τόν Παναγιώτη. Δέ σᾶς κρύβω πώς μέ τυραννοῦσαν κακές σκέψεις ὅταν θυμόμουνα τά λόγια τοῦ κυρίου Ἀντωνιάδη, πού μοῦ ἔλεγε, ὅτι δέ θά γίνω μητέρα. Δέν κράτησε ὅμως πολύ αὐτό τό μαρτύριο, γιατί πάλι ὁ Θεός μέ εὐσπλαχνίστηκε καί ἔβαλε τό χέρι Του. Δύο μῆνες μετά ἀπό τό γάμο μου πῆγα στό γιατρό μου, τόν κύριο Ἀντωνιάδη, γιατί μέ παρακολουθοῦσε διαρκῶς. Μόλις μέ εἶδε μέ ρώτησε:

-Παίρνεις τά φάρμακά σου;

-*Ὁχι, τοῦ ἀπήντησα.*

-Γιατί; μέ ρώτησε καί ἄρχισε νά μέ μαλώνει.

-*Δέν μπορῶ νά πάρω τά φάρμακα γιατί εἶμαι ἔγκυος. Θά γίνω μητέρα.*

Ὁ γιατρός ἔμεινε ἄφωνος. Κράτησε μέ τά δύο του χέρια τό κεφάλι του καί μοῦ εἶπε:

– *Θέλω νά πιστέψεις, ὅτι αὐτό τό παιδί θαυματουργικῶς ἔρχεται στόν κόσμο. Κανείς σέ ὄλον τόν κόσμο, ἄντρας ἢ γυναῖκα, πού ἔχει πάρει αὐτά τά φάρμακα, δέν ἔκανε παιδιά. Τό φάρμακο αὐτό λέγεται IMURAN. Τό ἴδιο τῆς εἶπε καί ὁ γιατρός Δημήτριος Κόκκινος, νευρολόγος.*

Εἶχα πολύ καλή ἐγκυμοσύνη. Περνοῦσε ὁ καιρός καί εἴμαστε πολύ εὐτυχισμένοι ἐγώ καί ὁ ἄνδρας μου πού περιμέναμε τό πρῶτο μας παιδί. Μεγάλη χαρά, μεγάλη εὐλογία. Ἀλληλογραφοῦσα μέ τόν πατέρα μου καί ἦταν καί αὐτός πολύ χαρούμενος γιά μένα. Δυστυχῶς ὁμως, ὁ πατέρας μου εἶχε χειροτερέψει καί μοῦ τό ἔκρυβε. Λίγες μέρες προτοῦ γεννήσω, ἔγραψε ὁ πατέρας μου τό τελευταῖο γράμμα στίς ἀδελφές μου, λέγοντάς τους:

«Ἀγαπητά μου παιδιά, νοιώθω ὅτι πλησιάζει τό τέλος μου. Σύντομα θά φύγω ἀπό αὐτήν τή ζωή καί σᾶς παρακαλῶ νά μὴν τό μάθει ἡ Φωτεινή ὥσπου νά γεννήσει, μέ τό καλό».

Ἀκόμη καί ὅταν πέθαινε ὁ πατέρας μου, δέν ἤθελε νά μέ στενοχωρήσει. Ὁ πατέρας μου πέθανε 20 Αὐγούστου τό 1978 καί ἐγώ στίς 11 Σεπτεμβρίου τόν ἴδιο χρόνο ἔφερα στόν κόσμο ἕνα υγιέστατο κοριτσάκι, τήν Ἑλένη μου.

Ἀφοῦ πρῶτα πέρασαν σαράντα μέρες καί πῆρα τήν εὐλογία τοῦ ἱερέα, πῆγα στό Νοσοκομεῖο τοῦ Prince of Wales, γιά νά βρῶ τό γιατρό μου, τόν κύριο Ἀντωνιάδη. Πῆγα χωρίς ραντε-

βοῦ. Ἦθελα νά τοῦ γνωρίσω τήν κόρη μου. Εἶπα στή γραμματέα του ὅτι θέλω νά δῶ τό γιατρό. Ἡ κοπέλα μοῦ εἶπε ὅτι ἄδικα πῆγα γιατί ὁ κύριος Ἀντωνιάδης δέ δέχεται κανέναν χωρίς ραντεβοῦ. Τή στιγμή ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα γιά νά φύγει ὁ ἀσθενής. Μόλις μέ εἶδε ὁ γιατρός, μοῦ λέει: «Ἐλα μέσα, κάθισε καί περίμενε». Βγήκε ἔξω καί σέ λίγο γύρισε μαζί μέ ὄλους τούς καθηγητές τοῦ νοσοκομείου πού ἰσχυρίζονταν ὅτι ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς θεραπείας, πού εἶχα κάνει γιά τήν πολυνευρίτιδα, δέ θά γινόμουν ποτέ μητέρα.

Ὁ γιατρός μου πῆρε στήν ἀγκαλιά του τήν κόρη μου καί ἀπευθυνόμενος στούς συναδέλφους του, τούς εἶπε:

—Ὅπως ξέρετε ἐπιστημονικῶς δέν εἶχε αὐτή ἡ γυναῖκα καμία ἐλπίδα νά γίνει μητέρα. Εἶχε ὁμως τήν εὐλογία ἀπό τόν Θεό καί τώρα χαίρεται τό κοριτσάκι της.

Ὅλοι οἱ γιατροί ἔμειναν ἀφωνοί καί παραδέχτηκαν ὅτι πραγματικά εἶναι θαῦμα. Ἀλλά καί ὅσους γιατρούς ἔχω γνωρίσει στό διάστημα τῆς ζωῆς μου

καί τούς ἔχω πεῑ ὅτι ἔχω κάνει αὐτή τή θεραπεία καί ἔγινε μετά μητέρα, λένε ὅτι εἶναι θαῦμα.

Μετά ἀποκτήσαμε καί ἄλλα δύο παιδιά, τό Θεόδωρο καί τό Βλάσιο. Ἦμασταν καί εἴμαστε μία εὐτυχισμένη οἰκογένεια. Μεγαλώσαμε τά παιδιά μας χριστιανικά καί δοξάζαμε πάντοτε τόν Θεό. Ὅταν μέ ἔβλεπε ὁ γιατρός, ὁ κύριος Ἀντωνιάδης, στήν ἐκκλησία μέ τά τρία μου παιδιά, μοῦ ἔλεγε:

«Εἶδες, ἀπό ἐκεῖ πού δέν τό περιμέναμε, ἔχουμε καί τρία!».

Ξέχασα νά γράψω ἄλλο ἓνα θαῦμα πού μοῦ ἔγινε. Ἔχουν περάσει πολλά χρόνια ἀπό τότες. Γράφοντας, ὅμως, ἓνα-ἓνα μοῦ ἔρχονται ξανά στό μυαλό μου. Ἦμουν ἔγκυος στό τρίτο μου παιδί, τό Βλάσιο. Ὁ ἄντρας μου δούλευε πολλές ὥρες στό ταξί. Ἐρχότανε τά ξημερώματα. Ἐνα βράδυ ἔβαλα τά δύο παιδιά νά κοιμηθοῦν καί ἤμουν μόνη στό σπιτί. Μέ ἔπιασε ἓνας πανικός. «Θεέ μου», εἶπα, «ἄν μέ πιάσουν οἱ πόνοι τί θά κάνω;»

Ἄρχισα νά προσεύχομαι τόσο θερμά σέ ὅλους τούς Ἀγίους πού εἶχα στό εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἦταν τόσο θερμή ἡ προσευχή μου πού ἔνοιωθα ὅτι μιλοῦσα μαζί τους καί μέ ἄκουγαν. Ἦμουν σίγουρη ὅτι ἄκουγαν. Πιό πολύ παρακαλοῦσα τήν Παναγία μας, λέγοντας:

«Παναγία μου, βοήθησέ με, ὅταν μέ πιάσουν οἱ πόνοι, ὥστε νά προλάβω νά φτάσω στό νοσοκομεῖο».

Όταν τελείωσα τήν προσευχή ένοιωσα ανακούφιση. Τί μεγάλο δώρο μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός, τήν προσευχή! Νά μπορούμε νά ζητοῦμε ὅ,τι θέλουμε ἀπό τόν Θεό. Νά συνομιλοῦμε μαζί Του. Ἄς εἶναι δοξασμένο τό Πανάγιο Ὄνομά Του.

Ἄφου λοιπόν τελείωσα τήν προσευχή μου, ξάπλωσα νά κοιμηθῶ. Ἦλθε στό ὄνειρό μου ἡ Παναγία. Μοῦ χάϊδευε μέ τό χέρι της τήν κοιλιά καί μοῦ ἔλεγε γλυκά:

«Γιατί ἀνησυχεῖς, Φωτεινή; Δέν εἶσαι μόνη σου. Εἶμαι μαζί σου. Εἶμαστε ὅλοι μαζί σου».

Καί μοῦ ἔδειξε γύρω ἀπό τό κρεβάτι μου. Ἦταν ὅλοι οἱ Ἅγιοι πού προσευχόμουν ἀποβραδὶς. «Εἶναι ἐδῶ καί ὁ Υἱός μου», εἶπε ἡ Παναγία, «καί ὁ Υἱός μου εἶναι ὁ μεγαλύτερος γιατρός. Εἶναι καί γυναικολόγος καί, ἐσένα κόρη, ὁ Υἱός μου θά σέ ξεγεννήσει». Τό πρωί τά διηγήθηκα ὅλα αὐτά στόν ἄνδρα μου καί μοῦ ἀπάντησε:

«Ὅλα ὅσα μοῦ λές τά πιστεύω γιατί μοῦ λές τήν ἀλήθεια».

Περνοῦσαν οἱ ἡμέρες. Τό ὄνειρο αὐτό μοῦ ἔδωσε δύναμη. Ἦλθε ἡ εὐλογημένη μέρα νά φέρω στόν κόσμο τό τρίτο μου παιδί. Ἐφτασα στό νοσοκομεῖο μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ μέσα στό νοσοκομεῖο, τήν ὥρα τῆς γέννας, μέ περίμενε μία δοκιμασία. Οἱ γιατροί μοῦ εἶπαν ὅτι τό μωρό δέν ἀναπνέει καί, δυστυχῶς, πρέπει νά τό πάρουνε μέ καισαρική. Μέ εἶχαν μέσα στά κालώδια καί μᾶς ἔβαλαν νά ὑπογράψουμε, ἐμένα καί τόν ἄνδρα μου, γιά νά γίνει ἡ επέμβαση.

«Πρέπει νά κάνουμε κουράγιο», εἶπε ὁ ἄνδρας μου, «δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτα».

Τότε, μέ τό μολύβι στό χέρι, θυμήθηκα τό ὄνειρο καί φώναξα δυνατά:

«Παναγία μου, ἐσύ μοῦ εἶπες ὅτι ὁ Υἱός σου θά μέ ξεγεννήσει καί τώρα οἱ γιατροί μοῦ λένε ὅτι θά φύγω ἀπό δῶ χωρίς μωρό;»

Τότε εἶδα τόν ἴδιο τό Χριστό σάν εἰκόνα, τήν μορφή του, καί τόν παρακάλεσα:

«Χριστέ μου, δῶσε μου γερό μωρό. Καί νά δώσεις καί στήν κουμπάρα μου, πού δέν ἔχει».

Μέσα στόν πόνο μου θυμήθηκα καί τήν κουμπάρα μου. Καί τότε οἱ γιατροί, πού ἦταν σκυμμένοι ἀπό πάνω μου, φώναξαν μέ ἓνα στόμα: «Τό μωρό εἶναι ἐντάξει τώρα!». Ἔτσι, γεννήθηκε ἓνα υγιέστατο ἀγοράκι, ὁ Βλάσιος. Αὐτό εἶναι ἀκόμη ἓνα θαῦμα πού ἔκανε σέ ἐμένα τήν ἀνάξια ὁ Θεός.

Ἐδῶ ἀξίζει νά γράψω ὅτι ὁ νουνός, πού βάπτισε τό Βλάση, εἶχε δεῖ καί αὐτός τήν Ἁγία Βαρβάρα. Ὅταν ἦταν πέντε χρονῶν ἦταν ἄρρωστος ἀπό ἐπιληψία. Πάθαινε κρίσεις. Ἐπεφτε κάτω καί σπαραροῦσε σάν τό ψάρι. Ἐβγαζε καί ἀφροῦς ἀπό τό στόμα. Μιά μέρα, πού ἦταν στό σπíti μέ τόν πατέρα του, εἶδε τήν Ἁγία Βαρβάρα νά βγαίνει ἀπό τήν εἰκόνα ὅπως ἀκριβῶς τήν εἶδα ἐγώ. Μόλις τήν εἶδε φώναξε:

«Μπαμπά, μπαμπά, ἡ Παναγίτσα βγήκε ἀπό τήν εἰκόνα!».

Τήν εἶδε καί ὁ πατέρας του. Πῆγε κοντά στό

παιδί ή Αγία Βαρβάρα, τόν σταύρωσε καί τοῦ εἶπε:

«Ἀπό σήμερα, παιδί μου, δέ θά ἀρρωστήσεις ξανά. Θά εἶσαι καλά».

Μετά ή Αγία Βαρβάρα ἔφυγε κατά τόν ἴδιο τρόπο ὅπως ἦλθε, ἀπό τήν εἰκόνα. Μετά ἀπό αὐτό, γιά τρεῖς ἡμέρες ὁ κουμπάρος μου ἔβλεπε τή βάπτιση τοῦ Χριστοῦ μέσα στόν ἥλιο. Ἐβλεπε τούς Ἁγίους καί νόμιζε ὅτι παρακολουθοῦσε σινεμά. Τώρα πού εἶναι μέγας λέει:

«Ἄχ, ἀθῶα μου ματάκια, τί σᾶς ἀξίωσε ὁ Θεός νά δεῖτε!».

* * *

Τά χρόνια περνοῦσαν, τά παιδιά μέγαλωναν. Ἡμαστε μία εὐτυχισμένη οἰκογένεια. Ἡμαστε εἴκοσι δύο χρόνια παντρεμένοι. Ἡ κόρη μου ἦταν εἴκοσι χρονῶν, ὁ ἕνας υἱός μου 17 καί ὁ μικρός 13. Τότε ὁ ἄνδρας μου ἀρρώστησε ἀπό καρκίνο. Οἱ γιατροί δέν μᾶς ἔδιναν καμιά ἐλπίδα. Πονέσαμε πολύ καί ἐγώ καί ὁ ἄνδρας μου ὅταν ὁ γιατρός μᾶς εἶπε ὅτι λίγους μήνες ἔχει ζωή. Ὁ ἄντρας μου γύρισε καί μοῦ εἶπε:

«Ἡμουν τόσο εὐτυχισμένος μέ τά παιδάκια μας, ἀλλά ἀφοῦ ὁ Θεός τό ἐπιτρέπει, γενηθήτω τό θέλημά Του».

Τό δύσκολο ἦταν νά τό ποῦμε στά παιδιά. Ἦταν σέ ἡλικία πού χρειαζόντουσαν ἀκόμη τόν πατέρα τους. Ὁ Θεός ὅμως δέ μᾶς ἐγκατέλειψε. Ἐστειλε τόν πατέρα Μιχαήλ πού ἦταν καί εἶναι ή παρηγοριά μας. Μόλις ἔμαθε ὅτι ὁ Παναγιώ-

της ἀρρώστησε, ἐρχόταν πολύ συχνά, ἐξομολογοῦσε τόν ἄντρα μου καί τόν προετοίμαζε γιά τό μεγάλο ταξίδι. Ὁ ἄντρας μου ἔδειξε τόση δύναμη καί ὑπομονή! Ἐτοιμαζόταν κατάλληλα καί μοῦ ἔλεγε νά κρατήσω τά παιδιά κοντά στήν ἐκκλησία καί νά συμβουλευομαι τόν πατέρα Μιχαήλ. Ἦθελε νά πεθάνει στό σπίτι καί ἀφοῦ οἱ γιατροί τοῦ τό ἐπέτρεψαν, τόν πήραμε στό σπίτι. Ἦλθαν ἀπό τήν Ἑλλάδα τά ἀδέλφια του καί ἡ ἀδελφή του νά τόν δοῦνε γιά τελευταία φορά. Ἐξίσε ἕξι μῆνες μέ φοβερούς πόνους καί μέ μεγάλη ὑπομονή. Ἦταν 6 Αὐγούστου, μεγάλη ἡμέρα, ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ. Ἦμουν σπίτι μόνη μου μέ τόν ἄνδρα μου. Τόν ἔβλεπα πού δέν ἦταν καλά. Ἦταν πρωί, τήν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας. Τηλεφώνησα στήν ἐκκλησία καί εἶπα στό μακαρίτη τώρα Γιώργο ὅτι ὁ ἄνδρας μου δέν εἶναι καλά. Τοῦ ζήτησα νά τό πει στόν πατέρα Μιχαήλ. Κατά θεία πρόνοια στήν λειτουργία ἦταν δύο ἱερεῖς καί ἔτσι μπόρεσε ὁ πατήρ Μιχαήλ νά φύγει ἀπό τή θεία λειτουργία καί νά ἔλθει. Ἦλθε καί εἶπε στόν Παναγιώτη:

- Παναγιώτη, θά κάνουμε προσευχή;
- Ναί, πάτερ, ἀπήντησε αὐτός.
- Θά κοινωνήσεις παιδί μου;
- Ναί, πάτερ, τοῦ ἀπήντησε ὁ Παναγιώτης.

Ἐγώ πήρα μεγάλη χαρά πού εἶχε τίς αἰσθήσεις του ὅταν ἔλαβε τήν τελευταία Θεία Κοινωνία. Εἶναι μεγάλο δῶρο ἀπό τόν Θεό νά νοιώ-

θουμε τή Θεία Κοινωνία. "Όταν κοινωνοῦμε χωρίς νά ξέρουμε τί μᾶς γίνεται, εἶναι δῶρο ἄδωρο. Ὁ πατήρ Μιχαήλ ἔφυγε. "Εμεινα μόνη μου μέ τόν ἐτοιμοθάνατο ἄνδρα μου καί τότε μέσα στό δωμάτιο εἶδα νά ἀνοίγει ὁ οὐρανός καί ἐκεῖ εἶδα ἀνθρώπους νά κάνουν ἐτοιμασίες πού θά ἀνέβει μία ψυχή, ὅπως κάνουμε καί ἐμεῖς ὅταν περιμένουμε ἐπισκέψεις. Μετά εἰδοποίησα καί ἤλθαν τά παιδιά μου ἀπό τό σχολεῖο καί ἡ κόρη μου ἀπό τή δουλειά της. Ἀκόμα καί οἱ συγγενεῖς μου τόν πρόλαβαν ζωντανό.

Ἀφοῦ ἔσφιξε τό χέρι τῆς κόρης μου, ἔφυγε γιά τόν οὐρανό μέ ἓνα χαμόγελο. Οἱ χριστιανοί φεύγουν χαρούμενοι γιατί ξέρουν, ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωή. "Εμεινα μόνη μέ τά παιδιά μου. Ἡ παρηγοριά μου ἦταν μεγάλη πού ἔφυγε χριστιανικά. Κάθε φορά πού λέει ὁ ἱερέας· «χριστιανικά τά τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν», ὁ Θεός νά μᾶς ἀξιῶνει ὅλους!

Μετά τό θάνατο τοῦ ἀνδρός μου πέρασαν δύο χρόνια περίπου καί ἀρρώστησα ἀπό καρκίνο τοῦ μαστοῦ. Ἐκανα ἐγγείρηση καί περίμενα τίς ἐξετάσεις. Εἶχα ἀγωνία. Τηλεφώνησα στό γιατρό μου, τόν κύριο Μακαρούνα, γιά νά μάθω ἂν τοῦ ἔστειλαν τά ἀποτελέσματα ἀπό τό νοσοκομεῖο πού ἐγχειρίστηκα.

—Ὅχι, μοῦ λέει, καί φοβᾶμαι γιατί στή βιοψία εἶχε δείξει τόν κακό καρκίνο καί δέν ξέρω τί ἐξελίξεις θά ἔχουμε.

Εἶναι πολύ καλός γιατρός ὁ κύριος Μακαρούνας καί μέ ἔχει βοηθήσει πολύ. Πάντα εἶναι

κοντά μου, όταν τόν χρειάζομαι. Τό ίδιο βράδυ, παρουσιάσθηκε ή Ἁγία Βαρβάρα στόν ὕπνο μου. Κρατοῦσε ὅλες τίς ἐξετάσεις στό χέρι της καί μέ ένα μολύβι μία-μία τήν ἔκανε τίκ, λέγοντάς μου: «Μή στενοχωριέσαι, Φωτεινή, ὅλες οἱ ἐξετάσεις εἶναι καθαρές».

Όταν πῆγα στό χειρουργό κρατοῦσε καί αὐτός τίς ἐξετάσεις μου, ὅπως ή Ἁγία Βαρβάρα, καί μοῦ εἶπε: «Κυρία Φωτεινή, εἶσαι πολύ τυχερή. Εἶχες καρκίνο ἀλλά ἤλθες πολύ νωρίς καί στήν ἐγχείρηση σέ καθαρίσαμε πολύ καλά καί τώρα δέν ἔχεις τίποτα». Γιά ἄλλη μιά φορά μέ βοήθησε ή Ἁγία Βαρβάρα.

Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τά παιδιά μεγάλωσαν, παντρεύτηκαν, μέ ἔκαναν καί γιαγιά. Τώρα δοξάζω τό Θεό, καμαρώνω τά παιδιά μου καί τά ἐγγονάκια μου καί λέω σέ ὄλους:

– Οἱ γιατροί μοῦ ἔλεγαν, ὅτι θά μείνω τυφλή, ὁ Θεός μοῦ ἔδωσε τό φῶς.

Οἱ γιατροί μοῦ ἔλεγαν, ὅτι δέ θά περπατήσω καί ὅμως περπάτησα.

Οἱ γιατροί μοῦ εἶχαν δώσει τρεῖς μέρες ζωή, καί ἔχουν περάσει πενήντα χρόνια κι ἐγώ ζῶ.

Οἱ γιατροί μοῦ ἔλεγαν, ὅτι δέ θά κάνω παιδιά, καί ἐγώ καμαρώνω ἐγγόνια.

Καλή εἶναι ή ἐπιστήμη ἀλλά πάνω ἀπό ὅλα εἶναι ὁ Θεός καί οἱ Ἄγγελοι πού μᾶς βοηθᾶνε!!!

Μιλοῦσα γιά ὅλα αὐτά πού σᾶς διηγήθηκα στά παιδιά μου καί μοῦ ζητοῦσαν νά τά γράψω

σέ βιβλίο. Είχα τήν ἐλπίδα καί ἐγώ ὅτι θά μέ ἀ-
 ξίωνε μία μέρα ὁ Θεός νά τά γράψω. Τώρα ἦλθε
 ἡ ὥρα αὐτή καί ὁ Θεός μου ἔστειλε τίς ἐν Χρι-
 στῶ ἀδελφές, Δήμητρα καί Αἰκατερίνα, πού μέ
 ἐνθαρρύνουν νά τό γράψω. Ὁ Θεός νά τοὺς ἔχει
 καλά. Τό μόνο πού ἔχω νά συμπληρώσω εἶναι ὅ-
 τι ὅλα αὐτά, πού ἔγραψα, εἶναι ἡ ἀλήθεια καί
 εὐχομαι ἡ ἀλήθεια αὐτή νά βοηθήσει ψυχές. Ἄς
 εἶναι δοξασμένο τό Πανάγιο ὄνομα τοῦ Τριαδι-
 κοῦ μας Θεοῦ.

«Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στραταί,
 Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
 οἱ Ἅγιοι πάντες, μετά τῆς Θεοτόκου
 ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς»

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Ἦχος α΄.

Ἐν τῇ Γεννήσει, τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας· ἐν τῇ Κοιμήσει, τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Ἁγίας Βαρβάρας

Ἦχος δ΄.

Βαρβάραν τὴν ἁγίαν τιμήσωμεν· ἐχθροῦ γὰρ τὰς παγίδας συνέτριψε καὶ ὡς στρουθίον ἐρρῦσθη ἐξ αὐτῶν, βοήθεια καὶ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ ἡ πάνσεμος.

Ἁγίου Νεκταρίου (Αἰγίνης)

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Ὅσιως ἐβίωσας, ὡς Ἱεράρχης σοφός, δοξάσας τὸν Κύριον, δι' ἐναρέτου ζωῆς, Νεκτάριε Ὅσιε. Ὅθεν τοῦ Παρακλήτου, δοξασθεὶς τῇ δυνάμει, δαίμονας ἀπελαύνεις, καὶ νοσοῦντας ἰᾶσαι, τοὺς πίστει προσιόντας, τοῖς θείοις λειψάνοις σου.

Νουθεσίες τοῦ Γέροντος Ἐφραίμ Φιλοθεΐτου

* ...Σέ αὐτόν τόν κόσμο δέν ἔχουμε θέσι κανείς. Ὁ πνευματικός κόσμος μᾶς περιμένει ὄλους. Περσαστικοί εἴμεθα πάνω στή γῆ... Πρίν δέ μᾶς πάρη ἀπό αὐτόν τόν φθαρτόν κόσμο νά παρακαλοῦμε νά μᾶς τακτοποιήσῃ μαζί Του, ὅσον γίνεται πιό τέλεια γιά νά μή δυσκολευθῆ ἡ ψυχὴ μας στήν ἄνοδό της ἀπό τοὺς κακοὺς φορολόγους δαίμονας...

* Ἄς ἐννοήσουμε τό σύντομο τῆς ζωῆς μας καί ἄς δουλέψουμε τόν Θεόν, μέ ἀγάπη, μέ προθυμία καί μέ ταπεινώσι.

* Καμμιά χαρά κοσμική δέν μένει χωρὶς μεταμέλεια. Μόνον ἡ χαρά πού προέρχεται ἀπό τόν Θεό εἶναι γνήσια καί εἰλικρινής. Δόξες καί χρήματα, ὅλα εἶναι ψεύτικα. Ὅλα αὐτά ὁ θάνατος τὰ βάζει στήν ἀρμόζουσα θέσι τους.

* Ὁ Θεός παιδεύει σάν πατέρας γιά νά μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπό ὑπερβολές καί ἑλλείψεις.

* Μᾶς παιδεύει ὄχι γιά νά ἔλθουμε σέ ἀπόγνωσι, ἀλλά γιά νά μετανοήσουμε καί διορθωθοῦμε.

* Ὁ πόνος ἐξαγνίζει τὴν ψυχὴ, τὴν κάνει ταπεινὴ, πονετική, ἀγαθὴ καί ἔτσι καταστρώνεται τό ἔδαφος γιά τὴν θείαν ἐπίσκεψι.

* Ὅλα τὰ λυπηρά μᾶς ἀποστέλλονται χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία γιά τὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς μας πού νοσεῖ.

* Ὅταν ὑγειῶς κρατήσουμε τὴν ἐννοια τῆς παιδείας τῶν θλίψεων, ἀκολουθεῖ πολλὴ θεϊκὴ παρηγορία.

* Μέ τὴν ὑπομονὴν στὰ παθήματα κάμνουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος ὑπομένει πειρασμό, σέ ὅποιαδήποτε μορφή, ἐπιθέτει φάρμακο στήν ψυχὴ του.

* Ποιὸς μετενόησε καί δέν σώθηκε; ποιὸς εἶπε τό ἡμάρτησα καί δέν συγχωρήθηκε; ποιὸς ἔπεσε καί ἐζήτησε βοήθεια καί δέν σηκώθηκε; ποιὸς ἔκλαυσε καί δέν παρηγορήθηκε ἀπὸ τόν Θεόν;

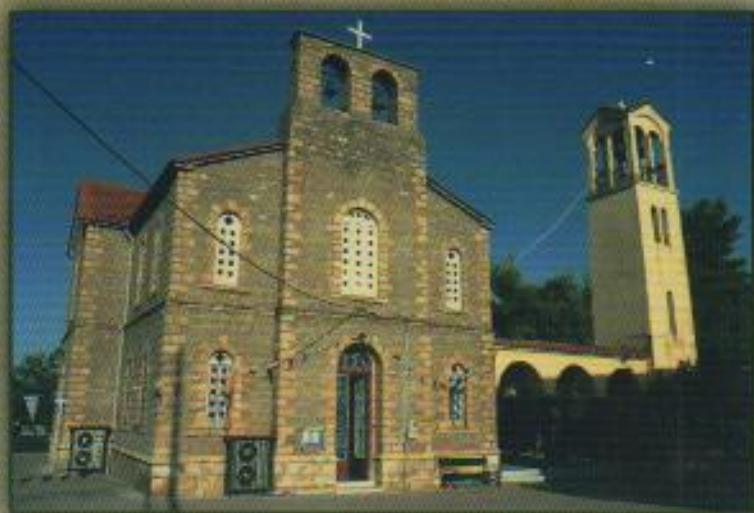
* Ἄς ἀκουμπᾶμε πάντοτε στοὺς ὤμους τῆς Παναγίας μας τό φορτίον μας καί χωρὶς ἄλλο θά βρῖσκουμε παρηγορία στὸν πόνο καί τὴν θλίψι μας.

Μᾶς τυφλώνει ὁ σκοτεινός πειρασμός καί μᾶς θολώνει τό νοῦ, τή συνείδηση, τό λογισμό μας. Μᾶς σερβίρει τήν ἀγνοια καί τή φοβερή λήθη, πού μᾶς κάνει νά ξεχνοῦμε τό σκοπό τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας καί αὐτῆς τῆς ζωῆς μας. Ξέρουμε πολύ καλά ὅλοι μας καί πρῶτος ἐγώ, ὅτι ἡ ζωή μας εἶναι φθηνή καί ἐφήμερη. Βλέπουμε τοὺς ἀνθρώπους, πού πεθαίνουν, πού κηδεύονται, περνοῦμε ἀπό τά νεκροταφεῖα καί γνωρίζουμε καλά, ὅτι ἐκεῖ θά πάμε. Γνωρίζουμε καλά ἀπό τίς Γραφές, ὅτι θά συναντήσουμε ὅλη τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου μας, κι ὁμως ἐπιμένουμε νά εἴμαστε μακριά ἀπό τό Θεό.

Ὁ καλός Θεός ἄς ρίξη ἔλεος καί φώτιση, νά ξυπνήσουμε, ὅσο εἶναι νωρίς κι ὅσο ἔχουμε πνοή ζωῆς, γιά νά μή μετανοήσουμε ὕστερα, χωρίς ἔλεος, χωρίς διόρθωση. Διότι, ἂν γίνη κάτι τέτοιο, τότε θά εἶναι ἀργά καί ἡ μεταμέλεια δέν θά φέρη κανένα ἀποτέλεσμα. Ἐκείνη τήν ὥρα θά λέμε: «Μπορῶ νά δώσω τά πάντα γιά νά ἐπιστρέψω καί νά μοῦ χαρίσῃ ὁ Θεός λίγες στιγμές γιά μετάνοια καί ἐπιστροφή». Θά ἔδινε τά πάντα ὁ ἄνθρωπος γιά λίγη ὥρα, γιά νά τακτοποιήσῃ τό λογαριασμό του μέ τό Θεό. Τώρα ἔχουμε χρόνια, ἔχουμε τόση ἄνεση χρόνου καί δέν τό κάνουμε. Ἔχουμε τόσο χρῆμα χρόνου. πού μποροῦμε, νά ἀγοράσουμε ὀλόκληρη τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί γινόμαστε τόσο φειδωλοί, τόσο τσιγγούνηδες, πού δέν δίνουμε τίποτε γιά τό Θεό καί γιά τήν ψυχή μας.

Μέ τή μετάνοια ὅλα διορθώνονται. Τίποτε δέν ὑπάρχει, πού νά νικᾷ τήν εὐσπλαχνία καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Εὐχομαι ὅλοι μας νά ξυπνήσουμε καί νά ἀνάψουμε τίς λαμπάδες μας καί μέ μετάνοια καί ὑπομονή, ἔτοιμοι νά περιμένουμε, πότε θά ἔλθῃ ὁ Κύριος, γιά νά εἰσέλθουμε μαζί Του στόν ὀλόφωτο Νυμφῶνα τῆς Βασιλείας Του! Ἄμήν.

Πληροφορίες στό τηλ.: 2310212659, σέ ὧρες λειτουργίας καταστημάτων.

*Ὁ ἱερός Ναός Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου,
στό Σούλι τῆς Κορινθίας.*

ISBN: 978-960-9486-60-6